ΔΕΛΤΙΟ ΘΥΕΛΛΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ΄, ΤΕΥΧΟΣ 41/21, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015, ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ 1 ΕΥΡΩ

Ούτε βήμα πίσω...

Προωθητική αντιπολίτευση

Χαρήκαμε που δημιουργήθηκε αριστερή κυβέρνηση – ακόμα και με τη συμμετοχή των ΑΝ.ΕΛ. και τις εθνικομιλιταριστικοβλαχολεβεντιές των παρελάσεων. Και συνεχίζουμε να χαιρόμαστε, παρότι οι διαπραγματεύσεις με τους εταίρους αποδεικνύονται ηρωικές μεν, πένθιμες δε, οι ιδιωτικοποιήσεις καλά κρατούν, η Ομάδα Δέλτα συνεχίζει τους κοινωφελείς περιπάτους της και οι τρομονόμοι υμνούν το Σύνταγμα. Και συνεχίζουμε να χαιρόμαστε γιατί η ύπαρξη αριστερής κυβέρνησης αποτελεί θετικό συσχετισμό για το κίνημα και τους «από κάτω». Γιατί μέσα στους μετεωρισμούς και τις υπαναχωρήσεις της αποσύρει τα ΜΑΤ από το κέντρο των πόλεων και τις διαδηλώσεις, καταργεί τις φυλακές απομόνωσης, σταματάει την καταστροφή της Χαλκιδικής. Γιατί, ακόμα κι αν όλα πάνε κατά διαόλου, προτιμάμε για αντίπαλο μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ από μια μανιασμένη παλινορθούσα Ακροδεξιά.

Τα πράγματα είναι πολύ δύσκολά. Οι «δανειστές» πολύ περισσότερο από την «εξόφληση» νοιάζονται για την πειθάρχηση· το πρόβλημα δεν είναι οικονομικό, είναι απολύτως πολιτικό: η συντριβή του αριστερού παραδείγματος. Και εκεί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τα πήγε και δεν τα πάει καθόλου καλά. Προεκλογικά καλλιέργησε αυταπάτες (τις οποίες μάλλον είχε και η ηγεσία του) για σοβαρές συμμαχίες στην ΕΕ. Μηδέν στο πηλίκον. Στη συνέχεια αιφνιδιάστηκε και τρόμαξε. Δεν μιλάει ανοιχτά και δεν προετοιμάζει τον κόσμο. Μπορεί –ελπίζουμε– να μην επιβάλει νέο μνημόνιο, αλλά καθημερινά περικόπτει την κατάργηση των προηγούμενων.

«Με πορδές δεν βάφονται αυγά», υποστηρίζει η μάλλον κακόηχη, αλλά απολύτως εύστοχη για την περίπτωσή μας παροιμία. Αν η ελληνική κυβέρνηση επιμείνει σε μια στοιχειώδη τήρηση των δεσμεύσεών της, οδηγούμαστε με μαθηματική ακρίβεια σε σύγκρουση με τους «εταίρους», αλλά και το εγχώριο κεφάλαιο, το «βαθύ κράτος» και τα καθεστωτικά ΜΜΕ. Σε αυτή τη σύγκρουση, αν δεν προϋπάρξουν πιέσεις στην Τρόικα για μετωπική σύγκρουση με ενδεχόμενο κατάρρευσης της ευρωζώνης, μέτρα όχι απλού ελέγχου αλλά επιβολής στην ασυδοσία του πλούτου, των τραπεζών και των ΜΜΕ, καθώς και συστηματικού ξηλώματος του «βαθέος κράτους», σε αυτή τη σύγκρουση, λοιπόν, η ελληνική πλευρά θα υποστεί μια άδοξη και απολύτως συντριπτική ήττα.

Έχουμε επίγνωση και των «αντικειμενικών» και των «υποκειμενικών» συνθηκών: Στην εποχή της ιμπεριαλιστικής παγκοσμιοποίησης οι «αδύνατοι κρίκοι» μπορεί να σπάνε εύκολα, αλλά οι δυνατότητες επανασύνδεσης της «αλυσίδας» είναι πολύ μεγαλύτερες απ' ό,τι πριν από έναν αιώνα. Και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι Μπολσεβίκοι, ούτε οι ευρωπαϊκοί λαοί μουζίκοι που δεν έχουν να χάσουν τίποτα εκτός από τις αλυσίδες τους...

Τι κάνουμε λοιπόν; Πάντως, όχι αναμονή ή υπομονή. Κίνηση χρειαζόμαστε. Στην Αριστερά, στον Α/Α χώρο, στο ευρύτερο κίνημα να προχωρήσουμε μπροστά. Με διεκδικήσεις, με πιέσεις, με αγώνες, με την αυτοοργάνωσή μας να «ανοίξουμε την τράπουλα». Χωρίς να ακυρώνουμε ό,τι γίνεται, αλλά και δίχως να αρκούμαστε σε αυτό.

Οι φυλακές τύπου Γ΄ καταργούνται, οι τρομονόμοι πότε;

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές το νομοσχέδιο για την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ΄(και μαζί των φυλακών ανηλίκων, την αποφυλάκιση ασθενών κρατουμένων –συμπεριλαμβανομένου του Σάββα Ξηρού– και την αποφυλάκιση μεγάλου αριθμού κρατουμένων) έχει κατατεθεί στη Βουλή και ελπίζουμε –κάνοντας ό,τι μπορούμε για να πραγματοποιηθεί– ότι σε αυτό θα συμπεριληφθούν η κατάργηση του κουκουλονόμου και μιας σειράς αυθαιρεσιών στη λήψη και την αξιοποίηση του DNA.

Η απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων με τα αντίστοιχα αιτήματα φτάνει στο μήνα και η υγεία πολλών απ' αυτούς μπαίνει σε κρίσιμη φάση, ενώ είναι εξοργιστική η άρνηση του αρμόδιου δικαστικού συμβουλίου να αποφυλακίσει τη μητέρα των αδελφών Τσάκαλου και τη σύζυγο του ενός απ' αυτούς. Προφανώς, στον περιορισμένο χρόνο μιας απεργίας πείνας δεν μπορεί να επιλυθεί το σύνολο των αιτημάτων του κινήματος, ωστόσο η κυβέρνηση οφείλει να υλοποιήσει πάραυτα τις δεσμεύσεις της, χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την υγεία αλλά και τη ζωή των απεργών πείνας.

Εκτός από αυτό, η κυβέρνηση οφείλει να πει ανοιχτά τι σκέφτεται για τους τρομονόμους, οι οποίοι, παρεμπιπτόντως, είχαν εξαφανιστεί και από το προεκλογικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Σκοπεύει να τους καταργήσει, φοβάται να το κάνει και γιατί ή μήπως τους χρειάζεται; Οι τρομονόμοι πρέπει να καταργηθούν!

Ένθετο 8σέλιδο: ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Αφετηριακές προσεγγίσεις και άμεσες διεκδικήσεις (μέρος 2ο)

Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ:

Οι ήρεμες μέρες της κυβέρνησης με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ κράτησαν κάτι λιγότερο από τρεις εβδομάδες. Οι πολιτικοί συμβολισμοί (πολιτικός όρκος, Καισαριανή, απομάκρυνση των ΜΑΤ με τις κλούβες από κεντρικά σημεία της Αθήνας), οι ριζοσπαστικές διακηρύξεις των πρώτων εβδομάδων, τα μεγάλα συλλαλητήρια έδωσαν τη θέση τους στη σκληρή σύγκρουση με τους «θεσμούς», στη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη και την προσγείωση στη σκληρή πραγματικότητα της διακυβέρνησης μιας χώρας που, με στενά οικονομικούς όρους, είναι χρεοκοπημένη αλλά και απροκάλυπτα εκβιαζόμενη από τους «εταίρους» της.

Η άνοδος της Αριστεράς στην κυβερνητική εξουσία έγινε δυνατή χάρη στην ολοκλήρωση της μαζικής μεταστροφής της λαϊκής βάσης του ΠΑΣΟΚ, που είχε ξεκινήσει το 2012, καθώς και στη στροφή σημαντικού τμήματος ψηφοφόρων της ΝΔ (2,7% του εκλογικού σώματος), που οφείλονται στη μαζική αποστροφή τους απέναντι στους εκπροσώπους του μνημονίου.

Έγινε μέσα σε συνθήκες μεγάλης πολιτικής πόλωσης και πήρε τη μορφή ταξικής ψήφου. Ο ΣΥΡΙΖΑ κέρδισε την πλειοψηφία στους ανέργους, τους μισθωτούς, τους δημόσιους υπαλλήλους και τη νεολαία, ενώ βρίσκεται για πρώτη φορά σε απόσταση βολής από τα ποσοστά της ΝΔ στους αγρότες και τους συνταξιούχους. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην Αττική όλοι οι δήμοι είναι « κόκκινοι», εκτός από τα αριστοκρατικά προάστια (ποσοστά ΣΥΡΙΖΑ: Εκάλη 15%, Ψυχικό 10%, Φιλοθέη 10%).

Μετά τις εκλογές απογειώθηκε κερδίζοντας την πολιτική ηγεμονία (όχι την ιδεολογική) με ποσοστά αποδοχής της πολιτικής του που ξεπερνούν το 70-80%, ενώ ένα κομμάτι της κοινωνίας σηκώθηκε από τον καναπέ και βγήκε ξανά στις πλατείες για να στηρίξει την κυβέρνηση ενάντια στους «εταίρους», την ίδια στιγμή που χιλιάδες διαδήλωναν σε δεκάδες πόλεις της Ευρώπης υπερασπιζόμενοι το ελληνικό πείραμα, που με τη σειρά του αποτελεί υπόδειγμα και ανοίγει το δρόμο στους Podemos της Ισπανίας των 47 εκατομμυρίων.

Για πολύ μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, που για χρόνια διασύρθηκε ως οι τεμπέληδες της Ευρώπης, η διαδικασία αυτή έγινε αντιληπτή ως διαδικασία ανάκτησης της αξιοπρέπειας και της εθνικής υπερηφάνειας.

Τα μνημονιακά κόμματα συρρικνώνονται μπαίνοντας αμετάκλητα στον κύκλο της εσωστρέφειας και του εσωκομματικού ξεκαθαρίσματος, με τα μαχαίρια να ακονίζονται, χωρίς αυτό να τα κάνει εντελώς ακίνδυνα, ως προκεχωρημένα φυλάκια των δανειστών.

Η ΧΑ τις παραμονές της δίκης της βρίσκεται σε πτωτική πορεία, ενώ απειλείται ευθέως από μια επιτυχία της πολιτικής της κυβέρνησης υπέρ των «από κάτω», που θα πλήξει τη φασιστική δημαγωγία στα πιο πληβειακά στρώματα.

Όσοι μιλούν για αριστερή παρένθεση πλανώνται πλάνην οικτρά. Τα λαϊκά στρώματα μισούν βαθιά όσους θεωρούν υπεύθυνους για την τραγική οικονομική κατάσταση της χώρας, δίνουν όχι μόνο περίοδο χάριτος, αλλά συναίνεση στο ΣΥΡΙΖΑ, γιατί αποτελεί την ύστατη ελπίδα και καταφυγή τους, που έχει πέραν όλων των άλλων σηκώσει το κεφάλι στους ισχυρούς.

Όσοι πιστεύουν ότι η κυβέρνηση δεν διαπραγματεύθηκε σκληρά με τους «θεσμούς», κάνουν λάθος .Όταν ο Βαρουφάκης μπήκε στο λάκκο των λεόντων του Eurogroup, ο Κοτζιάς βρισκόταν στη Μόσχα στέλνοντας πολλαπλά μηνύματα, ενώ λίγες μέρες αργότερα έθετε το θέμα των γερμανικών αποζημιώσεων μέσα στο ίδιο το Βερολίνο, καθώς εκείνες τις μέρες η κόντρα κλιμακωνόταν και όλα έδειχναν ότι επίκειται ρήξη.

Στις 20 Φλεβάρη η κυβέρνηση προχώρησε σε ένα ιδιαίτερα βαρύ συμβιβασμό με επαχθείς όρους, με το πιστόλι στον κρόταφο, μπροστά στον κίνδυνο που φαινόταν ως βεβαιότητα, ενός bank run που επίκειτο τις επόμενες μέρες. Η κυβέρνηση υποχώρησε γιατί φοβήθηκε περισσότερο από τους πιστωτές. Δεν διέθετε plan B (όχι ως επιλογή, αλλά ως λύση ανάγκης), δεν έδειξε αποφασισμένη να φτάσει στα άκρα, δεν είχε προετοιμάσει τον κόσμο για κάτι τέτοιο και δεν είχε από πριν επεξεργαστεί το μοντέλο μιας πολυδιάστατης οικονομικής εξωτερικής πολιτικής. Με άλλα λόγια δεν έδειξε ότι ήταν διατεθειμένη να βγει ακόμα και από το ευρώ, προκειμένου να παραμείνει σ' αυτό με καλούς όρους. Αυτό το ήξεραν οι εταίροι και δεν ένιωσαν απειλή για το ευρωπαϊκό οικοδόμημα. Η πιθανότητα όμως μιας ελληνικής εξόδου έκανε πολλούς στην Ευρώπη να μην κοιμούνται ήσυχοι. Δεν θα ήταν το σπάσιμο ενός κρίκου, αλλά της ίδιας της αλυσίδας. Η χρεοκοπία μιας εταιρίας, της Lehman Brothers, προκάλεσε μια διεθνή κρίση. Η χρεοκοπία μιας χώρας, όσο μικρή κι αν είναι, έχει ασύγκριτα μεγαλύτερες συνέπειες στις υπόλοιπες καπιταλιστικές οικονομίες απ' ό,τι υπολογίζουν τα ευρωπαϊκά και γερμανικά think tank.

Η Ελλάδα υπέγραψε μια τετράμηνη συμφωνία με την οποία α) ζητάει παράταση της Αρχικής Σύμβασης Χρηματοοικονομικής Διευκόλυνσης, δηλαδή της δανειακής σύμβασης του 2012, β) αποδέχεται την εποπτεία και αναγνωρίζει το σύνολο του χρέους, γ) υπόσχεται να απέχει από μονομερείς ενέργειες και να ολοκληρωθούν οι ιδιωτικοποιήσεις που έχουν προκηρυχθεί. Οι δόσεις θα εκταμιευτούν μετά την αξιολόγηση, ενώ την επομένη της συμφωνίας οι πιστωτές πήραν πίσω τα 10,5 δισ. που βρίσκονταν εδώ για ενδεχόμενη στήριξη των τραπεζών, για να μην χρησιμοποιηθούν για άλλους σκοπούς. Στο τέλος του τετραμήνου θα αρχίσουν οι διαπραγματεύσεις για την κυρίως συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και ΕΕ.

Τα κέρδη της συμφωνίας περιορίζονται στην προσωρινή αποφυγή του άμεσου οικονομικού στραγγαλισμού, στη ματαίωση όσων μέτρων προέβλεπε το μέιλ Χαρδούβελη (μείωση επικουρικών συντάξεων, αύξηση ΦΠΑ σε τουριστικές περιοχές, απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων κ.λπ.), στη χαλάρωση της πίεσης για εξωπραγματικά δημοσιονομικά πλεονάσματα και τέλος στη «δημιουργική ασάφεια», που δίνει το περιθώριο να ερμηνεύει η κάθε πλευρά διαφορετικά κάποια από τα συμφωνηθέντα, επιτρέποντας έτσι στην κυβέρνηση να προχωρήσει στην υλοποίηση μέρους του προγράμματος της.

Η συμφωνία αυτή έγινε δυνατή αφού ο ΣΥΡΙΖΑ εκμεταλλεύτηκε και φρόντισε να βαθύνει τις ρωγμές, τις αντιθέσεις αλλά και τις διαφορές αντιλήψεων που υπάρχουν μεταξύ των εταίρων σε ό,τι αφορά τη συνταγή αντιμετώπισης της κρίσης στην Ευρώπη.

Η συνέχεια απέδειξε ότι η συμφωνία αυτή δεν ήταν η αρχή μιας τετράμηνης ανακωχής που θα έδινε ανάσα για την προετοιμασία της συμφωνίας, αλλά μια ολωσδιόλου πολεμική περίοδος με καθημερινές επιθέσεις από τη Γερμανία, τους δορυφόρους της και την ΕΚΤ, με σκοπό την απόλυτη υποταγή και, εν τέλει, την ανατροπή.

Μετά την υπογραφή της συμφωνίας, αλλά και τις αντιδράσεις μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, η κυβέρνηση προχώρησε στην κατάθεση νομοσχεδίων (τα οποία πριν από τη συμφωνία είχε αναβάλλει): προστασία πρώτης κατοικίας, κόκκινα δάνεια, πρόγραμμα αντιμετώπισης ανθρωπιστικής κρίσης, συλλογικές συμβάσεις. Δήλωσε ότι θα καταργήσει τον ΕΝΦΙΑ, θα επαναφέρει το αφορολόγητο στα 12.000 ευρώ, θα επαναλειτουργήσει η ΕΡΤ, θα προσληφθούν οι καθαρίστριες και θα νομοθετηθεί η ελεύθερη πρόσβαση των ανασφάλιστων στη δημόσια υγεία.

Στις 10 Μαρτίου ο Τσίπρας σήκωσε το θέμα των ελληνικών απαιτήσεων για τις πολεμικές επανορθώσεις και το κατοχικό δάνειο, κλιμακώνοντας τη σύγκρουση με τους Γερμανούς σε άλλα επίπεδα.

Είναι πλέον προφανές ότι στους κόλπους της ΕΕ έχουν δημιουργηθεί δυο άξονες. Ο πρώτος (Γιούνκερ - Κομισιόν, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο) επιδιώκει την παραμονή της Ελλάδας στην ευρωζώνη με όρο την εφαρμογή ενός

δύο μήνες μετά

πιο «λάιτ» μνημονίου, γιατί φοβάται πως παρά το μικρό της μέγεθος (5% του ευρωπαϊκού ΑΕΠ), η έξοδος της θα ακολουθηθεί από τεκτονικές αλλαγές που θα απειλήσαν την ίδια την ευρωζώνη. Οι «αγορές», δηλαδή τα αμερικάνικα και τα αγγλικά κερδοσκοπικά funds, θα άρχιζαν την επομένη να επιτίθενται κατά κύματα στις οικονομίες, τα ομόλογα και τα χρηματιστήρια όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά της Ιταλίας, της Γαλλίας, της Ισπανίας και ασφαλώς της Γερμανίας, αν αποδειχτεί ότι η Ελλάδα δεν θα μπορούσε ή δεν θα ήθελε να εξυπηρετήσει το χρέος των 320 δισ. ευρώ. Αυτό είναι που φοβάται ο Ομπάμα, μαζί φυσικά με την απειλή για τη γεωπολιτική σταθερότητα της περιοχής αυτής, που γύρω της υπάρχουν εντάσεις, συγκρούσεις, αλλά και μεγάλα συμφέροντα.

Ο δεύτερος άξονας είναι ο γερμανικός, που περιλαμβάνει τις χώρες της Ιβηρικής και ορισμένους γερμανικούς δορυφόρους του πρώην ανατολικού μπλοκ. Ο άξονας αυτός επιδιώκει την απόλυτη υποταγή σε ένα σκληρό μνημόνιο, αλλά ούτε αυτό είναι αρκετό. Θέλουν, αφού τους εκθέσουν, να ανατραπούν γιατί δεν τους κάνουν ούτε ως κεντροαριστερά. Δεν είναι οι δικοί τους άνθρωποι, δεν τους αρέσουν, δεν τους κάνουν και ως εκ τούτου προτιμούν να επανέλθουν οι προηγούμενοι, που δεν τολμούσαν ούτε να σηκωθούν από την καρέκλα αν δεν έπαιρναν την άδεια.

Είναι απολύτως ξεκάθαρο, τόσο από τους εκβιασμούς που σφίγγουν τη θηλιά όσο και από το ιταμό ύφος του χολερικού εκπρόσωπου του γερμανικού ιμπεριαλισμού Β. Σόιμπλε ότι επιθυμούσε να νομοθετεί αυτός ο ίδιος κι ακόμη ότι δεν επιτρέπουν καμιά αμφισβήτηση της λιτότητας αλλά και της γερμανικής ηγεμονίας στην Ευρώπη.

Ο οικονομικός βραχίονας αυτού του εκβιασμού δεν είναι άλλος από την ΕΚΤ. Ο Ντράγκι συνέχισε να εξαιρεί την Ελλάδα από την ποσοτική χαλάρωση, να μη δέχεται τα ελληνικά ομόλογα ως ενέχυρο, ακόμη και μετά τη συμφωνία της 20ής Φλεβάρη, δεν επιστρέφει το 1,9 δισ. ευρώ από τα ληγμένα ομόλογα, δεν επιτρέπει την υπέρβαση του ορίου για την έκδοση έντοκων γραμματίων, όπως είχε κάνει για τον Σαμαρά μετά τις εκλογές του 2012.

Όλα αυτά δεν είναι τίποτε άλλο από μονομερείς ενέργειες από πλευράς των δανειστών. Αυτό είναι το πνεύμα της τετράμηνης « ανακωχής», που μόνο τέτοια δεν είναι. Αυτό είναι που έκανε τον Τσίπρα να μιλήσει για «βρόχο που σφίγγει στο λαιμό μας» για την ΕΚΤ, τον Βούτση για κοινωνικό και ταξικό πόλεμο, τον Βαρουφάκη για δημοψήφισμα ή εκλογές και οδήγησε την κυβέρνηση σε μια ξαφνική όξυνση, θέτοντας το ζήτημα των γερμανικών αποζημιώσεων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ καλείται να χειριστεί τη διαπραγμάτευση με ανοιχτή την ατζέντα της ρήξης με το ευρωιερατείο, ενώ ταυτόχρονα πρέπει, με ένα μικρό σε αριθμό και άπειρο στη διακυβέρνηση στελεχικό δυναμικό, να πλαισιώσει τον κρατικό μηχανισμό που θα τον υπονομεύει σε κάθε του βήμα, από μνημονιακούς που θα φορούν τη μάσκα του τεχνοκράτη «που ξέρει τη δουλειά» ή πασόκους μεταμφιεσμένους σε συριζαίους. Με αυτό το σαθρό, αλλά και εν πολλοίς εχθρικό μηχανισμό ως εργαλείο πρέπει να εντοπίσει και να συλλάβει τους φοροφυγάδες, να χτυπήσει τη διαφθορά και να κοντύνει τους ολιγάρχες.

Καλείται την ίδια στιγμή να φρενάρει την ασυνεννοησία, την έλλειψη συντονισμού, την έκθεση στα ΜΜΕ, αλλά και τις παγίδες που στήνουν τα κάθε λογής πρακτορεία που κρύβονται στον κρατικό μηχανισμό. Όλα αυτά πρέπει να τα φέρει σε πέρας χωρίς να υποκύψει στον κυβερνητισμό και στους «επαγγελματικούς κινδύνους της εξουσίας», δηλαδή τη γραφειοκρατικοποίηση που αυτή συνεπάγεται.

Τα διάφορα σχήματα του παρελθόντος, όπως Βάρκιζα, Μπρεστ-Λιτόφσκ, κυβέρνηση Κερένσκι κ.λπ., είναι σχηματικά και ανεπαρκή για να περιγράψουν τη σημερινή πραγματικότητα, άλλωστε η ποίηση πρέπει να αντληθεί από το μέλλον.

Τα κινήματα με βάση τους δικούς τους στόχους πρέπει να δράσουν ανεξάρτητα, απαιτώντας να ικανοποιηθούν αιτήματα όπως δικαιώματα (τρομονόμος, κουκουλονόμος, στρατόπεδα, φυλακές τύπου Γ' κ.λπ.), πολιτικές ενάντια στην ακραία φτώχεια, συλλογικές συμβάσεις, υπεράσπιση συνολικά των εργατικών διεκδικήσεων, άγρια φορολογία του κεφαλαίου, χτύπημα των ολιγαρχών, της διαπλοκής και του μαύρου χρήματος, που αποτελούν άλλωστε μέρος του προγράμματος του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ.

Αυτό πρέπει και μπορεί να γίνει με βάση ένα πολιτικό σχέδιο που να στρέφει το τιμόνι προς τα αριστερά, εμποδίζοντας παλινωδίες, αλλά και την προσπάθεια κεντροαριστερής μετάλλαξης της κυβέρνησης και σε τελική ανάλυση ανατροπής της από τα δεξιά. Ο Βούτσης είχε δίκιο όταν μίλησε για κοινωνικό και ταξικό πόλεμο.

Θοδωρής Φέστας

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινημάτων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό, την ομοφοβία και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρκούς αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινημάτων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντεπίθεση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

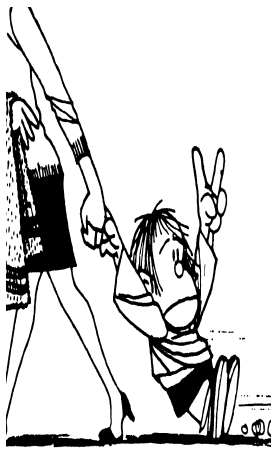

Για την κατάργηση των αντιτρομοκρατικών νόμων

Οι λεγόμενοι «αντιτρομοκρατικοί» νόμοι, οι οποίοι στηρίζονται στις έννοιες της εγκληματικής οργάνωσης, της τρομοκρατικής οργάνωσης και των τρομοκρατικών πράξεων (ιδίως ο ν. 2928/2001, ο ν. 3251/2004, ο ν. 3875/2010 και ορισμένοι μικρότερης σημασίας όπως η νομοθεσία για την χρηματοδότηση τρομοκρατικών οργανώσεων), είναι νόμοι ανελεύθεροι πολιτικά και κοινωνικά και έχουν εισαχθεί από την κρατική εξουσία για να ποινικοποιήσουν την πολιτική ελευθερία έκφρασης και οργάνωσης και για να ποινικοποιήσουν αναπόδεικτες δραστηριότητες μέσα από το όχημα της συλλογικής ευθύνης. Η πολιτική λειτουργικότητα της σύστασης «εγκληματικής» και «τρομοκρατικής οργάνωσης», πράξεων που αφορούν τη συνένωση με σκοπό τη διάπραξη σοβαρών κακουργημάτων ή πλημμελημάτων και όχι την πραγματική διάπραξη ή έστω προετοιμασία τους, έγκειται στην αυθαίρετη ποινικοποίηση πολιτικών συλλογικοτήτων ή και ατομικών εκφορών πολιτικού λόγου με βάση μια υποτιθέμενη εγκληματική επιδίωξη. Κανένα κριτήριο συγκεκριμένου κινδύνου δεν εισάγεται σε αυτές τις διατάξεις, όπως θα ήταν η σύνδεση του κατηγορούμενου με τον αναγκαίο εφοδιασμό για τη διάπραξη των κακουργημάτων ή με συγκεκριμένα σχέδια εγκληματικής δράσης. Αυτό που ποινικοποιείται είναι η «εγκληματική πρόθεση». Επιπλέον, τόσο στις πολιτικές εγκληματικές οργανώσεις (όπως ήταν οι ένοπλες οργανώσεις της Αριστεράς ή όπως είναι λ.χ. η «Χρυσή Αυγή») όσο και στις συμμορίες του κοινού εγκλήματος, οι διατάξεις των «τρομονόμων» βοηθούν στο να υπάρξει μια κακουργηματική καταδίκη εκεί όπου δεν μπορεί να υπάρξει εξατομίκευση ποινικής ευθύνης για διάπραξη συγκεκριμένων κακουργημάτων. Ανεξάρτητα λοιπόν από την ποινικοποίηση της κινηματικής «ακραίας πολιτικής» (βλ. λ.χ. Σκουριές, χρήση τρομονόμων κατά διαδηλωτών κ.ά.), οι «τρομονόμοι» καταργούν το αστικό κράτος δικαίου ως προς την ποινική νομοθεσία, το οποίο στηρίζεται στην εξατομίκευση της ποινικής ευθύνης από την εποχή του Διαφωτισμού και του Τσέζαρε Μπεκαρία. Με άλλα λόγια, οι «τρομονόμοι» είναι οχήματα και διπλασιασμού των κατηγοριών και των ποινών.

Επίσης, οι «τρομονόμοι» συνθλίβουν και καταργούν την έννοια του πολιτικού εγκλήματος, το οποίο κατά την αστικοδημοκρατική παράδοση στηριζόταν σε ευγενή κίνητρα, διαχωριζόταν από το κοινό έγκλημα, και δικαζόταν από δικαστήρια ενόρκων. Η ρύθμιση των «τρομονόμων» για τα τριμελή δικαστήρια εφετών ακόμη και σε κατάφωρες υποθέσεις πολιτικής εγκληματικότητας ακολουθήθηκε από μια νομολογία στις υποθέσεις των αριστερών «τρομοκρατικών οργανώσεων», η οποία κατάργησε πρακτικά τη συνταγματική έννοια του πολιτικού εγκλήματος (άρθρο 97 Συντάγματος), αφού δέχθηκε ότι πρακτικά πρέπει να υπάρχει πράξη που κατατείνει άμεσα στην ανατροπή του δημοκρατικού πολιτεύματος («εσχάτη προδοσία», δηλαδή επανάσταση ή πραξικόπημα), ώστε να μπορεί να γίνει λόγος για «πολιτικό έγκλημα». Έτσι, οι αποφάσεις των συντεταγμένων δικαστηρίων κατάργησαν μια έννοια του συνταγματικού νομοθέτη ή την έθεσαν σε απόλυτη ανενέργεια και έλλειψη εφαρμογής.

Η αντίθεση στους «τρομονόμους» εκφράσθηκε ρητά από τα κόμματα της Αριστεράς στην Βουλή κατά την ψήφισή τους (ΚΚΕ, Συνασπισμός-ΣΥΡΙΖΑ) αλλά και από το σύνολο των φορέων της πολιτικής και κοινωνικής Αριστεράς, από τα συνδικάτα, από τους ενεργούς πολίτες, τα κοινωνικά κινήματα, τις αντιαυταρχικές πρωτοβουλίες και τους κριτικούς-αριστερούς νομικούς. Είναι απολύτως αναληθές αυτό που τελευταία ισχυρίζονται κάποιοι ότι δήθεν η κριτική της Αριστεράς αφορούσε το πολιτικό έγκλημα και μάλιστα μόνο το αριστερόστροφο πολιτικό έγκλημα και όχι τους εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου. Από την αρχή (2001), η κριτική στους τρομονόμους της τελευταίας γενεάς αλλά και τους παλαιότερους (ν. 774/1978, ν. 1916/1990) της πρώτης Μεταπολίτευσης είχε κύρια αιχμή την ποινικοποίηση του θεωρούμενου ως «ακραίου» πολιτικού φρονήματος αλλά επεκτεινόταν και στην αφόρητη αοριστία τους ως ποινικών μορφωμάτων, η οποία επεβάρυνε την θέση τόσο των κατηγορουμένων για πολιτικά οργανωμένα εγκλήματα όσο και για τα κοινά οργανωμένα εγκλήματα, αφού η προετοιμασία αντικαθίστατο από την απλή επιδίωξη διάπραξης κακουργημάτων χωρίς, όπως αναφέρθηκε , συγκεκριμένους δείκτες εγκληματικού κινδύνου. Από αυτή την άποψη, η αντιτρομοκρατική νομοθεσία (187 και 187^{α} Π.Κ.) διακυβεύει και συρρικνώνει τα δικαιώματα τόσο του κατηγορούμενου για αριστερή τρομοκρατική δράση όσο και του κατηγορούμενου για φασιστική εγκληματική ή τρομοκρατική δράση όσο και του κατηγορούμενου για εμπόριο ναρκωτικών ή για συμβόλαια θανάτου. Τόσο όσον αφορά την συγκρότηση αφόρητα αόριστων και δύσκολα αποδείξιμων κακουργημάτων του τύπου «εγκληματική οργάνωση» όσο και τη χρήση ανελεύθερων αποδεικτικών μέσων, όπως οι συσκευές εικόνας και ήχου, η λήψη DNA, η ανακριτική διείσδυση, ο νόμιμος χαφιεδισμός κ.ά. Αν κάποιος πιστεύει στην πολιτική ελευθερία και στην προστασία των δικαιωμάτων του κατηγορουμένου πραγματικά και δεν τα εισάγει ως αναγκαίο όπλο για το παρόν, ενώ πιστεύει ότι στο «καλό μέλλον» θα αρκεί μια σφαίρα στο σβέρκο για τους αντιπάλους του, δεν μπορεί να κάνει μια επιλεκτική χρήση αυτής της παλιάς καλής κριτικής στους «τρομονόμους»: να την χρησιμοποιεί, δηλαδή, όταν αγγίζουν αυτούς που συμπαθεί πολιτικά και να την αποσύρει όταν αγγίζουν αποτρόπαιους φασίστες ή απεχθείς δολοφόνους και βιαστές. Δυστυχώς, το παιχνίδι δεν παίζεται έτσι όσον αφορά τις ιδεολογίες και τους συμβολισμούς. Ακόμη και η καλύτερη χρήση ενός απεχθούς θεσμικού μέσου οδηγεί στην παγίωσή του και στην αναδρομική ιδεολογική νίκη όσων το εισήγαγαν, παρά την παρέλευση πολλού χρόνου από τότε.

Η νέα κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ έχει ήδη καθυστερήσει σημαντικά στο ζήτημα της νομοθετικής κατάργησης των «τρομονόμων» όπως και άλλων αυταρχικών νομοθετημάτων όπως ο «κουκουλονόμος» (άρθρο 25 ν. 3772/2009). Δεν υπάρχει κανείς αποχρών λόγος που το κάνει αυτό. Πρώτον, η κατάργηση των «τρομονόμων» ήταν και είναι βασική προγραμματική δέσμευση του ΣΥΡΙΖΑ και του Τμήματος Δικαιωμάτων του. Δεύτερον, δεν έχει κανένα δημοσιονομικό κόστος (εκτός αν θεωρούμε ως δημοσιονομικό κέρδος τις τυχόν μετατροπές για άδικες και αντισυνταγματικές ποινές). Τρίτον, η τυχόν ευνοϊκή επίδραση της τωρινής κατάργησης των τρομονόμων στην δίκη της Χρυσής Αυγής για τους φασίστες μπορεί, όντως, να είναι ένα πολιτικό πρόβλημα, αλλά ακόμη μεγαλύτερο πρόβλημα υπήρξε η στήριξη της κατηγορίας στους «τρομονόμους» (και ιδίως το 187 Π.Κ.) και λιγότερο στις υπαρκτότατες και σοβαρές εξατομικευμένες ποινικές ευθύνες. Όποιος σπέρνει θύελλες θερίζει καταιγίδες. Σε κάθε περίπτωση, η δέσμευση αρχών είναι δέσμευση αρχών και δεν μπορεί να σταθμίζεται με βάση άμεσα πολιτικά κέρδη, όσο σοβαρά και αν είναι αυτά. Πέραν του ότι η κατάργηση των «τρομονόμων» θα είχε και την διάσταση της βελτίωσης της δικονομικής θέσης πολλών κατηγορουμένων, που βρίσκονται στον αντίποδα της Χρυσής Αυγής.

Κατά τη γνώμη μου, υπάρχει έλλειψη κυβερνητικής πολιτικής βούλησης για την κατάργηση των «τρομονόμων». Η υπόθεση της Χρυσής Αυγής είναι μόνο η πρόφαση. Η βαθύτερη αιτία είναι η ακόμη υπαρκτή ταλάντευση για το αν η κυβέρνηση θα συγκρουστεί ή μη με τη νεοφιλελεύθερη διαχείριση στην Ελλάδα και την Ευρώπη. Η ταλάντευση αυτή επεκτείνεται και στο ζήτημα της διατήρησης των δομών του καπιταλιστικού κράτους έκτακτης ανάγκης, των οποίων οι «τρομονόμοι», όπως και τα ειδικά σώματα καταστολής της ΕΛΑΣ, αποτελούν αναγκαίο δομικό συστατικό. Με λίγα λόγια, αν και εφόσον η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν εγκαταλείψει το νεοφιλελεύθερο και ευρωενωσιακό στρατηγικό πλαίσιο (στην εκδοχή του σοσιαλφιλελευθερισμού ή όποια άλλη), ας μην περιμένουμε να καταργήσει τους αντιτρομοκρατικούς νόμους. Θα τους παράσχει και αυτή όπως και οι προηγούμενες στο αυταρχικό αστικό κράτος ως πολιτική και θεσμική υπεραξία. Το ερώτημα που τίθεται είναι το ποια μπορεί να είναι η άμεση δράση και η διεκδίκηση του εργατικού κινήματος και των άλλων κοινωνικών κινημάτων.

Δημήτρης Μπελαντής

Καμιά ελευθερία στους εχθρούς της ελευθερίας

Με αφορμή την επερχόμενη δίκη των ηγετικών στελεχών της Χρυσής Αυγής, η οποία και πρόκειται να ξεκινήσει στις 20 του Απρίλη στην ειδικά διαμορφωμένη αίθουσα των φυλακών Κορυδαλλού, έχει ανοίξει μια σοβαρή και αρκετά σύνθετη συζήτηση εντός του κινήματος ως προς τη στάση που θα πρέπει να κρατήσει. Το παρόν κείμενο επιχειρεί να καταπιαστεί με κάποια από αυτά τα σοβαρά ερωτήματα και προβληματισμούς ώστε να συμβάλει όσο το δυνατόν περισσότερο σε αυτή την τόσο αναγκαία και κρίσιμη για την τακτική του αντιφασιστικού κινήματος συζήτηση.

Είναι φρονηματική η δίωξη της ΧΑ; Έχουν οι χρυσαυγίτες δικαιώματα;

Η πολιτική πρόταση της ΧΑ συγκροτείται από την τακτική οικοδόμησης ταγμάτων εφόδου με στόχο την επίθεση σε μετανάστες, συνδικαλιστές και νεολαίους, αριστερούς και αναρχικούς, και τελικά σε οποιονδήποτε αποκλίνει από το δικό της μοντέλο. Η τακτική αυτή προφανώς και εμπεριέχει έντονο ποινικό φορτίο, μια πρόταση δηλαδή η οποία μπορεί να είναι αντικείμενο του ποινικού κώδικα γιατί στην πραγματικότητα το μήνυμα που στέλνει είναι οι ανθρωποκτονίες, οι απόπειρες ανθρωποκτονιών και γενικά μια σειρά από εγκληματικές πράξεις. Η ΧΑ και τα μέλη της τέλεσαν εγκληματικές πράξεις και η δίωξη που υφίστανται είναι καταρχήν μια δίωξη εγκληματικών πράξεων οι οποίες τελέστηκαν με κίνητρο την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία.

Ωστόσο, αρχής γενομένης της δίωξής της η ΧΑ καταβάλλει μεγάλη προσπάθεια ηρωοποίησης των κατηγορουμένων, ότι δήθεν αυτοί διώκονται για τα φρονήματά τους και επειδή αντιπαλεύονται το σύστημα και το κατεστημένο. Επιπλέον, ένα τμήμα της Αριστεράς αλλά και του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου, εξαιτίας του προφανώς δικαιολογημένου φόβου να μη νομιμοποιήσει οποιαδήποτε πολιτική δίωξη, καταλήγει σε επιχειρήματα που σε τελική ανάλυση τείνουν να την υπερασπίζουν.

Η πραγματικότητα που αφορά την πολιτική δράση της ΧΑ αλλά και η αντιμετώπιση του κράτους προς αυτή, τουλάχιστον μέχρι και τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, δείχνουν ότι η ΧΑ όχι μόνο δεν αντιπαλεύει το σύστημα, αλλά και ότι σε μια σειρά από περιπτώσεις αναδείχτηκε σε βασικό υπερασπιστή μνημονιακών και εν γένει κυρίαρχων πολιτικών. Ενδεικτικά μπορούν να αναφερθούν η αντίδραση στη φορολόγηση εφοπλιστών και οι ερωτήσεις υπέρ τους στη Βουλή, η προσπάθεια μείωσης των ημερομισθίων στο Πέραμα, η αντίθεση στη σύσταση εξεταστικής επιτροπής για την Αγροτική Τράπεζα κ.ά.

Η ΧΑ είναι ένα συστημικό φαινόμενο που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κράτους και του μεγάλου κεφαλαίου. Τα φασιστικά και ναζιστικά κόμματα, όπως η ΧΑ, συγκροτούν τη δική τους πολιτική πρόταση, την οποία σε περιόδους οικονομικής και κοινωνικής κρίσης απευθύνουν στην άρχουσα τάξη με στόχο τη διάσωσή της και το τσάκισμα του πραγματικού εχθρού της. Στις συνθήκες μιας κοινωνικής κατάστασης που μπορεί να οδηγήσει στην κοινωνική αφύπνιση και επανάσταση, ο ιστορικός ρόλος του φασισμού δεν είναι άλλος από αυτόν της αντεπανάστασης, του ουσιαστικού πολιτικού συμμάχου του κυρίαρχου οικονομικού και πολιτικού κατεστημένου. Ακόμη λοιπόν και όταν είναι το ίδιο το κατεστημένο που αναγκάζεται να βάλει φρένο στους φασίστες, όπως και έγινε στην περίπτωση της ΧΑ, αυτό δεν σημαίνει πως αποτελεί πραγματικό εχθρό του ή μάλλον πως έπαψε να είναι ένας δυνάμει σύμμαχός του.

Οι φασίστες είναι ο μεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος εχθρός κάθε διαδικασίας κοινωνικής χειραφέτησης και ελευθερίας, κάθε έννοιας δημοκρατίας. Καμιά ευαισθησία περί δημοκρατικών δικαιωμάτων των ναζί δεν μπορεί να είναι ανεκτή. Τουλάχιστον για όσους και όσες θυμούνται πως τέτοιου τύπου λογικές αποτέλεσαν ιστορικά τη μεγαλύτερη παγίδα για τους καταπιεσμένους και κατέληξαν να συμβάλουν στη φρίκη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Είναι ζήτημα ταξικού συμφέροντος, κρίσιμο για το παρόν και το μέλλον του κοινωνικού ανταγωνισμού, όχι μόνο να μην αναγνωρίζουμε κανένα δικαίωμα στους χρυσαυγίτες, αλλά και να ζητάμε την πλήρη απαγόρευσή τους ως πολιτικό κόμμα. Η λογική «αν απαγορεύσουν αυτούς αύριο έρχεται η σειρά μας» δεν στέκει γιατί οι απαγορεύσεις δεν είναι παρά ζήτημα κοινωνικών και πολιτικών συσχετισμών. Οι ναζιστικές οργανώσεις απειλούν την ανθρώπινη ζωή και αξιοπρέπεια. Είναι ο δολοφόνος αυτών που αντιστέκονται, αυτών που διαφέρουν. Καμιά ελευθερία στους εχθρούς της ελευθερίας.

Έχουν λεγκαλιστικές αυταπάτες όσοι θεωρούν ότι το κίνημα θα πρέπει να ασχοληθεί με τη δίκη της ΧΑ με στόχο την καταδίκη της;

Καμία εμπιστοσύνη δεν πρέπει να υπάρχει στην αστική δικαιοσύνη, καμιά αυταπάτη πως το κατεστημένο (πολιτειακό - δικαστικό) μπορεί να συντρίψει τους φασίστες. Αυτό δεν αποτελεί μια θέση που προκύπτει μόνο από την ιδεολογική αρχή περί μεροληψίας της δικαιοσύνης. Πολύ περισσότερο αποδεικνύεται και από την πραγματική ζωή. Χρόνια τώρα η ναζιστική ΧΑ απολάμβανε πλήρη ασυλία και ατιμωρησία. Ήταν η δράση του κινήματος και η εγχώρια και διεθνής κατακραυγή που ανάγκασαν την προηγούμενη κυβέρνηση να αρχίσει τις διώξεις. Το «πρόβλημα» ΧΑ δεν θα τελειώσει στις δικαστικές αίθουσες. Οι αθωωτικές αποφάσεις για τον Κασιδιάρη αποδεικνύουν εξάλλου ότι το να πέσουν οι Χρυσαυγίτες στα μαλακά δεν είναι ένα απίθανο σενάριο. Και τελικά τα υψηλά ποσοστά της ΧΑ, η δυνατότητά της να εκλέγει βουλευτές και η κινητοποίηση των ταγμάτων εφόδου παρά την κρίση της οργάνωσης δείχνουν πως η άνοδος του φασισμού ως ρεύμα στο δεξιό πολιτικό χώρο αλλά και σε τμήμα της κοινωνίας είναι υπαρκτό και πως η αντιμετώπισή του εξαρτάται από βαθιές κοινωνικές διεργασίες και συγκρούσεις. Το φασισμό μπορεί να τον τσακίσει μόνο ένα μαζικό, ριζοσπαστικό αντιφασιστικό κίνημα, βαθιά ριζωμένο στους αγώνες για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη.

Ωστόσο η ΧΑ πρέπει να καταδικαστεί, και επειδή αυτό δεν είναι καθόλου δεδομένο, το αντιφασιστικό κίνημα οφείλει να είναι εκεί και να πιέζει σε αυτή την κατεύθυνση. Οι διώξεις κατάφεραν να δημιουργήσουν πολιτική και οργανωτική κρίση στη ΧΑ. Μια ενδεχόμενη αθώωση των στελεχών της ή μια μαλακή καταδίκη θα την κάνει να επανακτήσει το στοιχείο της νομιμότητας, θα τη βοηθήσει να βγει από την κρίση, θα την επανενισχύσει σημαντικά, θα στείλει τελικά το μήνυμα επιβράβευσης στα τάγματα εφόδου.

Η δίκη της ΧΑ θα διεξαχθεί σε μια ευνοϊκή για το κίνημα συγκυρία. Η δημιουργία κυβέρνησης με κορμό την Αριστερά είναι μια νέα συνθήκη που κατ' αρχάς δρα προς όφελος του δικού μας στρατοπέδου. Σήμερα μπορούμε από καλύτερη θέση να δώσουμε τη μάχη ενάντια στο φασισμό.

Να απαιτήσουμε από την κυβέρνηση την έναρξη μιας πραγματικής και ουσιαστικής κάθαρσης του κρατικού μηχανισμού από τους φασιστικούς πυρήνες.

Να πιέσουμε για τη διεξαγωγή μιας δίκης στην οποία η δημοσιότητα και η προστασία των μαρτύρων μας θα είναι εξασφαλισμένη.

Να οργανώσουμε την κινηματική μας παρουσία κατά τη διάρκεια της δίκης. Για να προστατευτούν τα θύματα των χρυσαυγιτών και οι αντιφασίστες που θα καταθέσουν, για να μη δώσουμε την ευκαιρία στους ναζί να οργανώσουν συγκεντρώσεις ηρωοποίησης των δολοφόνων.

Να ενισχύσουμε τον αντιφασιστικό αγώνα. Για να τσακίσουμε το φασισμό και το σύστημα που τον τρέφει.

Αγγελική Βαλσαμάκη

Η νίκη είναι κοντά επειδή εμείς βαδίζουμε

Το νομοσχέδιο για την τυπική επαναλειτουργία της ΕΡΤ βρίσκεται στη διαβούλευση των επιτροπών της Βουλής. Λέω τυπική επαναλειτουργία επειδή από τη στιγμή του μαύρου της ΕΡΤ μέχρι σήμερα (22 μήνες περίπου) οι αγωνιζόμενοι εργαζόμενοι της ΕΡΤ ανελλιπώς εκπέμπουν το τηλεοπτικό και ραδιοφωνικό τους πρόγραμμα.

Σύμφωνα με την πρόταση νόμου αναβιώνουν οι συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου για όλους τους απολυμένους. Εξαιρούνται όσοι πήραν σύνταξη ή υπέβαλλαν αίτηση συνταξιοδότησης καθώς και οι εργαζόμενοι με διαφορετικές συμβάσεις εργασίας, ενώ είχε δηλωθεί η πρόθεση για δυνατότητα επιστροφής στην εργασία των συμβασιούχων τουλάχιστον για όσο χρόνο είχε απομείνει και όσων πρόωρα και κάτω από το αδιέξοδο της ανεργίας οδηγήθηκαν στη συνταξιοδότηση. Δίνονται μισθοί υπερημερίας και όσα δικαιώματα απορρέουν από αυτούς για όλο το χρονικό διάστημα της ανεργίας.

Η ΕΡΤ έχει δική της πλατφόρμα ψηφιακής μετάδοσης, δεν απαιτείται έκδοση άδειας για τη χρήση των συχνοτήτων που χρειάζεται. Θολό παραμένει το σκηνικό με τα περιουσιακά στοιχεία που έχουν μεταβιβαστεί στο ΤΑΙΠΕΔ ή στο Υπουργείο Οικονομικών.

Η διεκδίκηση των εργαζομένων για την επαναλειτουργία όλων των δομών της ΕΡΤ (ΝΕΤ, ΕΤ1, ΕΤ3, όλες οι ΕΡΑ και όλα τα ραδιόφωνα, τα μουσικά σύνολα και η χορωδία, καθώς και η *Ραδιοτηλεόραση*) παραμένει μετέωρη. Μετά από ένα χρόνο λειτουργίας θα αποφασιστεί η αναδιάρθρωση της ΕΡΤ. Όποτε το επιλέξει ο εκάστοτε διευθύνων σύμβουλος με την έγκριση του Δ.Σ. διαλύει οποιαδήποτε δομή ή δημιουργεί νέα.

Η ΕΡΤ θα διοικείται από ένα επταμελές διοικητικό συμβούλιο. Δεν κατοχυρώνεται η ανεξαρτησία της. Εποπτεύεται από το ΕΣΡ. Τα πέντε μέλη του Δ.Σ., ύστερα από πρόταση του υπουργού Επικρατείας, διορίζονται από την Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής. Τα άλλα δύο μέλη προέρχονται από το σώμα των εργαζομένων και εκλέγονται με καθολική και μυστική ψηφοφορία. Μέσα από το συγκεντρωτικό μοντέλο της υπερεξουσίας του διευθύνοντος συμβούλου η νέα δημόσια ραδιοτηλεόραση, με τους κανόνες Ανώνυμης Εταιρίας, καλείται να συμβάλει στη δημοκρατική αλλαγή στο χώρο των ΜΜΕ, την οποία έχει σήμερα ανάγκη η κοινωνία!

Η βιωμένη εμπειρία της αυτοοργανωμένης λειτουργίας των ραδιοφωνικών προγραμμάτων στις 16 ΕΡΑ σε όλη την Ελλάδα και του τηλεοπτικού προγράμματος της ΕΤ3 και με την κοινωνική συμμετοχή στο πρόγραμμα, τις εκδηλώσεις και περιφρουρήσεις, δεν εμφανίζεται ούτε στο πνεύμα ούτε στο γράμμα του νόμου. Οι προτάσεις των εργαζομένων για μια διοικητική δομή που προωθεί τον εργατικό και κοινωνικό έλεγχο συνθλίβονται στην αναφορά ότι ο διευθύνων σύμβουλος θα λαμβάνει υπόψη του τη γνώμη των εργαζομένων για τη σύνταξη του κανονισμού προσωπικού ή τον κανονισμό λειτουργίας και τις αρμοδιότητες των Συμβουλίων Κοινωνικού Ελέγχου.

Εργατικός έλεγχος

Το εξουσιαστικό μοντέλο λειτουργίας με το διορισμό διευθυντών ζητάμε να αντικατασταθεί με μια όσο το δυνατόν περισσότερο οριζόντια και αμεσοδημοκρατική διοικητική δομή. Οι ενεργοί εργαζόμενοι είναι η βάση για τη δημοκρατική λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας πληροφόρησης του λαού. Εκλέγονται οι συντονιστές (χωρίς πρόσθετο οικονομικό δικαίωμα διευθυντικής αποζημίωσης) από τους εργαζόμενους των διευθύνσεων και των τμημάτων. Συντονίζουν το έργο των ισότιμων εργαζομένων, υπόκεινται στην εναλλαγή από άλλους εκλεγμένους και είναι άμεσα ανακλητοί όταν το αποφασίζει η γενική συνέλευση των εργαζομένων. Η ίδια αντίληψη ισχύει και στην ανάδειξη των γενικών διευθύνσεων των δομών της ΕΡΤ.

Κοινωνικός έλεγχος

Ο αγώνας μας θα είχε άλλα χαρακτηριστικά ή θα διαλυόταν πρόωρα αν δεν υπήρχε η πολλαπλή στήριξη και η οργανική συμμετοχή της κοινωνίας. Είτε με τις πολυπληθείς δράσεις των πρώτων μηνών του αγώνα είτε με τη σύνδεση αγωνιζόμενων πολιτών, εργαζομένων και απολυμένων από τον ιδιωτικό και το δημόσιο τομέα. Η συμπόρευση με τον αγώνα των κατοίκων της Χαλκιδικής ή της Θεσσαλονίκης ενάντια στην περιβαλλοντική καταστροφή, από το σχέδιο για το χρυσό ή για τη διαχείριση των απορριμμάτων (ΣΜΑ Ευκαρπίας), ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, του λιμανιού ή των δημοσίων εκτάσε-

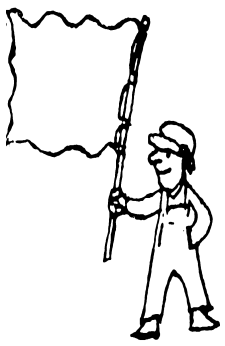

προς αυτή

ων και περιουσιών (ΤΑΙΠΕΔ). Η συμπόρευση με τη ΒΙΟΜΕ, τους εργαζόμενους για το μποϊκοτάζ της Coca Cola, των τσιμέντων Χαλκίδας, της ΕΛΒΟ, των σχολικών φυλάκων, των καθηγητών σε διαθεσιμότητα, των καθαριστριών του ΥΠΟΙΚ, των διοικητικών υπαλλήλων των ΑΕΙ, αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές συλλογικότητες καθώς και συλλογικότητες υπεράσπισης κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Να αναφερθεί επίσης και η δημιουργία συλλόγου φίλων και αλληλέγγυων στην αυτοδιαχειριζόμενη ΕΡΤ3. Για πρώτη

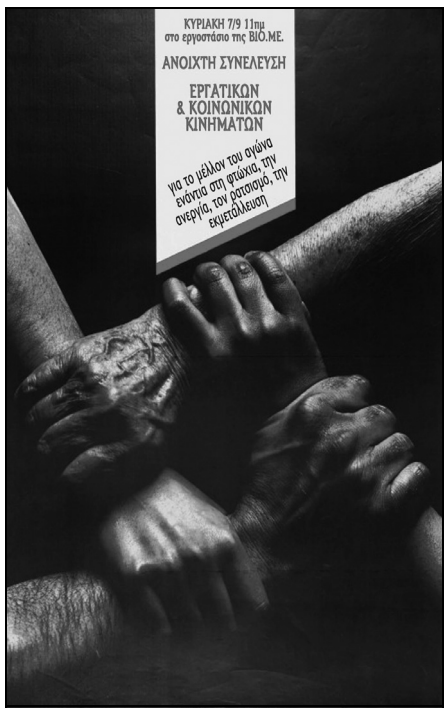

ίσως φορά μπόρεσε η ΕΡΤ να επιτελέσει το ρόλο της ως δημόσιο μέσο πληροφόρησης, να συνδεθεί με τους αγώνες των πολιτών και να αποτελέσει δημόσιο βήμα για την κινητοποιημένη κοινωνία.

Η συγκρότηση ανά περιφέρεια **Συμβουλίων Κοινωνικού Ελέγχου** σε εθελοντική βάση (και όχι διορισμών) από ενεργούς πολίτες και κοινωνικές συλλογικότητες αποτελεί τη μοναδική καινοτομία του νομοσχεδίου που «ακουμπάει» στον αγώνα μας.

Ο αγώνας συνεχίζεται είτε για τροπολογίες στο νομοσχέδιο τώρα είτε για όλο το χρονικό διάστημα που θα χρειαστεί ώστε να οριστούν οι κανόνες λειτουργίας της νέας δημόσιας ραδιοτηλεόρασης. Οι εμπειρίες και τα αιτήματα των αγώνων που μετασχηματίζουν τον κοινωνικό ιστό χρειάζεται να θεσμοθετηθούν για να αποτελέσουν βάση οργάνωσης των από κάτω στην προοπτική μιας άλλης κοινωνίας.

Κώστας Μπόρτσης, ΕΡΤ3

Ο αγώνας δικαιώνεται και συνεχίζεται...

Συνέντευξη με τις καθαρίστριες του ΥΠ.ΟΙΚ.

ΙΎστερα από αυτόν τον πολύμηνο αγώνα αξιοπρέπειας που δώσατε, σε ποιο σημείο θεωρείτε ότι βρίσκεστε σήμερα που υπάρχει νέα κυβέρνηση και δεσμεύσεις για την επαναπρόσληψη των καθαριστριών του ΥΠ.ΟΙΚ;

Μετά τη συνάντηση του συντονιστικού μας με τον υπουργό κ. Γ. Βαρουφάκη και με τον αναπληρωτή υπουργό κ. Γ. Κατρούγκαλο, περιμένουμε να κατατεθεί νομοσχέδιο που θα μας επαναφέρει στη δουλειά μας. Αυτό μας έχουν διαβεβαιώσει ότι θα γίνει σε σύντομο χρονικό διάστημα.

ΙΔικαιώνεται ο αγώνας των καθαριστριών του ΥΠΟΙΚ και τι θα πράξετε από δω και πέρα; Υπάρχει σύνδεση μεταξύ των δικών σας διεκδικήσεων και των διεκδικήσεων των καθαριστριών που δουλεύουν με εργολάβους στο Δημόσιο; Τι πρέπει να αλλάξει;

Θα πρέπει να καταλάβουμε όλοι οι εργαζόμενοι ότι δεν πρέπει να χωριζόμαστε σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, δεν πρέπει να τρώει η μια ομάδα εργαζομένων τις σάρκες της άλλης, άλλωστε οι καθαρίστριες στον ιδιωτικό τομέα βιώνουν συνθήκες γαλέρας. Αυτό πρέπει να αλλάξει, πρέπει να μάθουμε όλοι ότι εκτός από τα δικά μας προβλήματα υπάρχουν και άλλοι που βιώνουν τα ίδια και χειρότερα, γι' αυτό πρέπει όλοι μαζί να αγωνιζόμαστε γιατί, όπως λέει ο σοφός λαός μας, αν πάρει φωτιά το σπίτι του γείτονα και δεν βοηθήσεις να σβήσει, σίγουρα τότε θα καεί και το δικό σου.

ΙΠοια συμπεράσματα βγάλατε από τη δική σας επιμονή και την επιμονή των ανθρώπων και οργανώσεων που στάθηκαν αλληλέγγυοι-ες στον αγώνα σας;

Ξεκινήσαμε πριν από 20 μήνες με πείσμα και αγωνία για τις ζωές μας. Καταλάβαμε ευτυχώς πολύ γρήγορα ότι αν δεν αγωνιστούμε οι ίδιες, κανείς δεν θα μας χάριζε τη δουλειά μας. Έτσι άρχισε αυτός ο αγώνας. Περάσαμε πολύ δύσκολα αυτούς τους μήνες. Μας αγνόησαν στην αρχή, μας λοιδόρησαν, μετά μας ξυλοκόπησαν άγρια, γέμισαν τα κορμιά μας και τις ψυχές μας πληγές. Ζεσταθήκαμε πολύ το περασμένο καλοκαίρι και κρυώσαμε το φετινό χειμώνα, 300 ημέρες στη σκηνή ήταν πολύ δύσκολα. Όμως τώρα ήρθε η δικαίωση, η νίκη των καθαριστριών είναι νίκη της κοινωνίας, άλλωστε αυτή η κοινωνία μας στήριξε πάρα πολύ. Αν πριν από 20 μήνες κάποιος μου έλεγε ότι θα υπήρχαν άνθρωποι που θα αγωνίζονταν δίπλα μας χωρίς κανένα όφελος, δεν θα το πίστευα. Η ζωή έρχεται να μας διαψεύσει. Δομές αλληλεγγύης, σωματεία, φορείς, μαθητές, απλοί άνθρωποι στάθηκαν κοντά μας, ένιωσαν την αγωνία μας, το φόβο μας και μας κράτησαν το χέρι. Τους ευχαριστώ.

ΙΤι γνώμη έχετε για την επαναπρόσληψη των απολυμένων και σε άλλους κλάδους;

Πιστεύω ότι όλοι οι απολυμένοι πρέπει να γυρίσουν στις δουλειές τους. Όταν ένας άνθρωπος απολυθεί, δεν χάνει μόνο τη δουλειά του αλλά και την αξιοπρέπειά του. Τόσους μήνες στο δρόμο έχω καταλάβει ότι οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς αξιοπρέπεια.

Τη συνέντευξη πήρε η Κυριακή Κλοκίτη

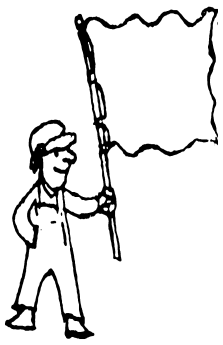

Για μια αριστερή μεταναστευτική πολιτική δίχως στρατόπεδα συγκέντρωσης

Μετά τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου, τα δεδομένα άλλαξαν και στο μεταναστευτικό/προσφυγικό ζήτημα. Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές και ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης (έστω και με τους ΑΝΕΛ) έβαλε τα πράγματα στο αντίθετο ρεύμα. Οι αγώνες του αντιρατσιστικού και του μεταναστευτικού κινήματος δεν έχουν πλέον σκοπό να αποτρέψουν το χειρότερο που έρχεται, αλλά αφενός να επισπεύσουν τις αλλαγές (προς το καλύτερο) που ήδη έχουν ξεκινήσει και αφετέρου να πιέσουν τη νέα κυβέρνηση για να μια νέα μεταναστευτική πολιτική, πιο αριστερή, πιο ανθρώπινη και πιο δίκαιη. Μια πολιτική χωρίς κράτηση και στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Οι εξαγγελίες και οι υποσχέσεις της νέας κυβέρνησης για το μεταναστευτικό και προσφυγικό ζήτημα σε γενικές γραμμές είναι θετικές, όχι όμως αρκετές για να ικανοποιήσουν τα αιτήματα του αντιρατσιστικού και του μεταναστευτικού κινήματος.

Πολιτική συνόρων
και η Ευρώπη-Φρούριο

Τα κλειστά σύνορα της Ευρώπης ακόμα και για τους πρόσφυγες πολέμου και οι συνεχόμενες παράνομες επαναπροωθήσεις στα ελληνοτουρκικά σύνορα έχουν κοστίσει εκατοντάδες ζωές. Η παύση των ανενόχλητων παράνομων πρακτικών του Λιμενικού και των συνοροφυλάκων εις βάρος των νεοεισερχόμενων προσφύγων, η εκδίωξη της προκλητικής παρουσίας της Frontex στα νερά του Αιγαίου, το γκρέμισμα του φράχτη της ντροπής στον Έβρο είναι τα ανυποχώρητα αιτήματα του αντιρατσιστικού κινήματος.

Νέα νομιμοποίηση
και επανανομιμοποίηση
των απονομιμοποιημένων μεταναστών

Η τελευταία φορά που έγινε «μαζική» νομιμοποίηση ήταν το 2005. Δέκα χρόνια μετά, αντί να γίνουν νέες νομιμοποιήσεις μεταναστών ανάλογα με τις ανάγκες, απονομιμοποιήθηκαν δεκάδες χιλιάδες μετανάστες στη διάρκεια της κρίσης, επειδή χάνοντας τη δουλειά τους αδυνατούσαν να συμπληρώσουν τα προαπαιτούμενα ένσημα που χρειάζονταν για την ανανέωση της άδειας παραμονής. Είναι καιρός το αντιρατσιστικό και μεταναστευτικό κίνημα να διεκδικήσει όχι μόνο την επανανομιμοποίηση των απονομιμοποιημένων μεταναστών, αλλά και μια νέα διαδικασία νομιμοποίησης όλων όσοι μένουν και εργάζονται ή θέλουν να μείνουν και να εργαστούν στη χώρα.

Πολιτικό άσυλο
και πρόσβαση στις υπηρεσίες άσυλου

Η Ελλάδα εξακολουθεί να παραμένει από τις χειρότερες χώρες στην απόδοση πολιτικού ασύλου στους πρόσφυγες που το δικαιούνται. Παρά την ψήφιση του νόμου για τη νέα υπηρεσία ασύλου και τα 13 περιφερειακά γραφεία, εκτός της περιφέρειας Αττικής τα υπόλοιπα δεν άνοιξαν ποτέ, η πρόσβαση στο άσυλο είναι τραγική και το ποσοστό αναγνώρισης παραμένει χαμηλό, γύρω στο 1 με 2%. Για τη βελτίωση του συστήματος ασύλου και την προστασία των προσφύγων πρέπει ως κίνημα να διεκδικήσουμε, αφενός, το άνοιγμα των άλλων 12 περιφερειακών γραφείων της υπηρεσίας ασύλου στην υπόλοιπη Ελλάδα και, αφετέρου, μαζί με το άσυλο τα θεμελιώδη δικαιώματα των αιτούντων και αναγνωρισμένων προσφύγων: στέγη, σίτιση και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Ιθαγένεια στη δεύτερη γενιά,
κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα
για όλους-ες

Όλα τα παιδιά, ανεξαρτήτως καταγωγής, που γεννιούνται ή μεγαλώνουν στην Ελλάδα δικαιούνται αυτονόητα να αποκτούν την ιδιότητα του πολίτη και όλα τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα που συνδέονται με αυτή, με μια λέξη, δηλαδή, την ελληνική ιθαγένεια. Αυτή τη στιγμή η Ελλάδα αποτελεί ένα από τα ελάχιστα κράτη που διατηρεί το ρατσιστικό «δίκαιο του αίματος» και αρνείται στα παιδιά μεταναστών την ιθαγένεια, δημιουργώντας μια νέα γενιά χωρίς δικαιώματα. Πρέπει να απαιτήσουμε λοιπόν την **άμεση απόδοση της ιθαγένειας σε όλα τα παιδιά, χωρίς όρους και προϋποθέσεις** που θα αποκλείσουν κάποιο μέρος τους (όπως για παράδειγμα η προϋπόθεση οι γονείς τους να είναι «νόμιμοι»).

Κατάργηση της κράτησης
των «χωρίς χαρτιά» – κλείσιμο
των στρατοπέδων συγκέντρωσης

w>Καμία αριστερή μεταναστευτική πολιτική δεν μπορεί να συνυπάρχει με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Πρώτα απ' όλα, πρέπει **απαιτήσουμε το κλείσιμο όλων των κέντρων κράτησης των προσφύγων «χωρίς χαρτιά»**, στην Αμυγδαλέζα, το Παρανέστι, την Ξάνθη, το Φυλάκιο, την Κόρινθο· κάθε μέρα λειτουργίας τους αποτελεί όνειδος όχι μόνο για μια αριστερή κυβέρνηση, αλλά για ολόκληρη την κοινωνία. Οι άνθρωποι που κλείστηκαν εκεί για μήνες και χρόνια χωρίς να έχουν κάνει κανένα έγκλημα, πρέπει να αφεθούν όλοι ελεύθεροι χωρίς καμία άλλη προϋπόθεση. Το ίδιο ισχύει για όσους κρατούνται –σε ακόμα χειρότερες συνθήκες– στα δεκάδες κρατητήρια και αστυνομικά τμήματα. Όσοι αφήνονται ελεύθεροι θα πρέπει να εφοδιάζονται με τα κατάλληλα νομιμοποιητικά έγγραφα για να αποφεύγουν τυχόν νέα σύλληψη.

Συνολικά, **η πρακτική της κράτησης είναι απάνθρωπη, αδιέξοδη (και πολυέξοδη) και πρέπει να σταματήσει τώρα**. Το ίδιο ισχύει για τις επιχειρήσεις-σκούπα, σαν αυτές με τις κυνικές ονομασίες «Ξένιος Δίας» και «Θησέας». Οι τεράστιες δημόσιες δαπάνες που γίνονται μέχρι σήμερα στο κυνήγι και την κράτηση των μεταναστών, μπορούν να αξιοποιηθούν στην πρόνοια, προς όφελος όλης της κοινωνίας. Με αυτό τον τρόπο, το κράτος και η τοπική αυτοδιοίκηση μπορούν να φτιάξουν τις αναγκαίες εκείνες δομές που θα παρέχουν στους αποφυλακισμένους –όπως και σε κάθε άνθρωπο που τη χρειάζεται– τη στοιχειώδη στήριξη (στέγαση, σίτιση, εκπαίδευση, ψυχοκοινωνική υποστήριξη κ.ο.κ.), με προτεραιότητα φυσικά τις πιο ευάλωτες ομάδες, όπως είναι οι ασυνόδευτοι ανήλικοι, οι οικογένειες, οι πάσχοντες και οι ανάπηροι. Ιδιαίτερα οι ανήλικοι που κρατούνται σήμερα στα στρατόπεδα και τα κρατητήρια δεν μπορούν προφανώς να μείνουν ούτε μία μέρα στο δρόμο· αυτό όμως δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως δικαιολογία για τη συνέχιση της παράνομης και απάνθρωπης κράτησής τους.

Ζητάμε λοιπόν χώρους φιλοξενίας ανοιχτούς, τόσο για τους ένοικους όσο και για την κοινωνία, ενταγμένους στον ιστό των μεγάλων πόλεων για να διευκολύνουν την ένταξη των προσφύγων· οι παλιοί χώροι κράτησης είναι απολύτως ακατάλληλοι για αυτή τη δουλειά, καθώς πρόκειται για απομονωμένες συνήθως φυλακές. Σε αυτή την κατεύθυνση μπορεί και πρέπει να συμβάλει η έμπρακτη αλληλεγγύη του αντιρατσιστικού κινήματος και όλης της κοινωνίας, καθώς και η αυτοοργάνωση των ίδιων των προσφύγων, όπως έδειξαν και όσα σχετικά εγχειρήματα έχουν ήδη οργανωθεί.

Νασίμ Λομανί

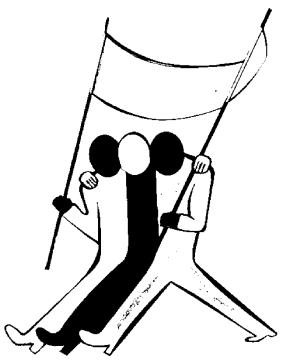

ΔΕΛΤΙΟ ΘΥΕΛΛΗΣ
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ
ΓΙΑ ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

ένθετο αφιέρωμα
-μέρος 20-
Απρίλιος 2015

Για μια αριστερή κυβέρνηση της Αριστεράς
Αφετηριακές προσεγγίσεις και άμεσες διεκδικήσεις

Στο *Δελτίο Θυέλλης* του Νοεμβρίου 2014, εκτιμώντας την επερχόμενη πολιτική αλλαγή και σε συνέχεια της συζήτησης από τη συνδιάσκεψή μας το Δεκέμβριο του 2011 για την κυβέρνηση της Αριστεράς, δημοσιεύσαμε μια σειρά θέσεων που απευθύνονται στην Αριστερά και το ευρύτερο κίνημα. Αυτές οι θέσεις αφορούσαν τα λεγόμενα εθνικά θέματα, το μεταναστευτικό/προσφυγικό, τις φυλακές, την κρατική καταστολή, τους πολιτικούς κρατούμενους και τη φασιστική τρομοκρατία. Τα συγκεκριμένα κείμενα συζητήθηκαν στις τοπικές κινήσεις του Δικτύου και μαζί με αυτά που δημοσιεύονται στο παρόν *Δελτίο Θυέλλης* θα αποτελέσουν εισηγητικές προτάσεις στην προσεχή συνδιάσκεψη του Δικτύου και ελπίζουμε αντικείμενο συζήτησης στις γραμμές της ευρύτερης Αριστεράς.

Τα νέα κείμενα αφορούν τα εργασιακά δικαιώματα και τους εργατικούς αγώνες, την παιδεία, την υγεία και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Είναι και αυτά συγκροτημένα με τη δομή των αφετηριακών προσεγγίσεων - άμεσων διεκδικήσεων και διαπνέονται επίσης από τη λογική της προωθητικής αντιπολίτευσης στην αριστερή κυβέρνηση.

Θεωρούμε ότι βρισκόμαστε σε μια εντελώς νέα περίοδο, που ασφαλώς διαμορφώνει θετικά δεδομένα για το κίνημα και τις λαϊκές τάξεις, αλλά παράλληλα διακρίνεται από τρομοκρατικούς εκβιασμούς και κινδύνους, ρευστότητα, αμηχανία και υπαναχωρήσεις. Κατά τη γνώμη μας, επίδικα του κινήματος δεν μπορεί να είναι η γενική και αφηρημένη «αποκάλυψη» του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε, πολλώ δε μάλλον, η «ανατροπή» του, αλλά η πολιτική αντεπίθεση και η οργανωτική ανασυγκρότηση του ίδιου του κινήματος. Με αυτή την έννοια, επείγουν η προγραμματική στόχευση και η ενότητα στη δράση του ευρύτερου κινήματος και προς τούτο η προσπάθεια του Δικτύου που συνοψίζεται και σε αυτά τα κείμενα.

Η συντακτική ομάδα του «Δ.Θ.»

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ:

Κοινωνικά δικαιώματα/κοινωνικός αποκλεισμός

Η άσκηση και απόλαυση των δικαιωμάτων έχει κάτι από χώρα φανταστική - δυστοπική. Ακόμα και η κυρίαρχη ομάδα πληθυσμού που τυπικά απολαμβάνει τα δικαιώματα που συνεπάγεται η αστική δημοκρατία, στην πράξη βρίσκεται πολύ συχνά στην κατάσταση διεκδίκησης του νόμιμου και αυτονόητου που δεν υλοποιείται.
Κοινωνικά δικαιώματα αποτελούν και η εργασία, η υγεία, η κατοικία, η εκπαίδευση. Δεν χρειάζεται πιστεύουμε ενδελεχή ανάλυση για να καταδειχτεί όχι μόνο η μη ισότιμη συμμετοχή σ' αυτά όλων των κοινωνικών ομάδων, αλλά και η περιστολή έως κατάργηση αυτών ειδικότερα με αφορμή τα έκτακτα οικονομικά μέτρα κατά την εφαρμογή των μνημονιακών πολιτικών. Η σημερινή πολιτική κατάσταση έχει να επιδείξει βίαιες αλλαγές και δραματική οπισθοχώρηση και στον τομέα των δικαιωμάτων και των ελευθεριών. Ο άγριος νεοφιλελευθερισμός των μνημονίων σήμανε, ανάμεσα στα άλλα, πειθάρχηση και επιβολή διαφόρων «μέτρων» που οδήγησαν στην εξαίρεση δικαιωμάτων, στο καθεστώς εξαίρεσης, στο κράτος έκτακτης ανάγκης.

Ως Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα έχουμε βασική αρχή της ταυτότητάς μας την υπεράσπιση των κοινωνικών δικαιωμάτων. Των φυλακισμένων και των αποφυλακισμένων, των άστεγων, και των (ορισμένων ως) ψυχικά πασχόντων, των καταληψιών και των κινημάτων επανοικειοποίησης του ελεύθερου και δημόσιου χώρου. Του φεμινιστικού κινήματος, του lgbtq χώρου αλλά και του ελεύθερου κάμπινγκ και του γυμνισμού, της ελεύθερης συμβίωσης και της χρήσης μη νόμιμων ουσιών.

Η περιστολή των δικαιωμάτων και η καταστολή όσων τα διεκδικούν είναι ο πιο βίαιος και πιο σαφής τρόπος της εξουσίας να καταδείξει ποια μέρη της κοινωνίας είναι αποδεκτά και ποια όχι, ποιες κοινωνικές συμπεριφορές επιτρέπεται να εκφράζονται και ποιες να μην εμφανίζονται στο προσκήνιο. Όμως πέρα από την κρατική καταστολή και τα προνόμιά της στην επιβολή υπάρχουν και ο κοινωνικός έλεγχος και αποκλεισμός. Συγκεκριμένα, σε κάποιες κοινωνικές ομάδες ο κοινωνικός έλεγχος που ασκείται είναι πολύ ισχυρότερος —και αποτελεσματικότερος προς αυτή την κατεύθυνση— από οποιαδήποτε πολιτική εξουσία ή νομοθεσία.

Οι διεκδικήσεις μας οφείλουν να έχουν δύο σημεία αναφοράς. Πρώτο, η θεσμοθέτηση και η νομιμοποίηση από το κράτος ορισμένων δικαιωμάτων, τα οποία αποτελούν αντικείμενο διεκδίκησης από κοινωνικές ομάδες, και δεύτερο, η διάχυση στο «χώρο» και στην «κοινωνία γενικότερα» μιας ανοιχτόμυαλης αντιμετώπισης διεκδικήσεων που έρχονται σε κόντρα με το μικροαστισμό, τη συντηρητικότητα και τα κρυμμένα φοβικά του καθενός και της καθεμιάς. Η καταπολέμηση του κοινωνικού αποκλεισμού δεν μπορεί να είναι μονοδιάστατη και να έχει στόχο μόνο το ένα από τα δύο προαναφερθέντα μέρη. Με μόνη την κοινωνική νομιμοποίηση έχουμε να αντιμετωπίσουμε τις νομικές συνέπειες οποιασδήποτε πράξης θεωρείται έκνομη, χωρίς την κοινωνική νομιμοποίηση το γράμμα του νόμου παραμένει κενό και χωρίς αξία.

Το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα —και παλιότερα η Κίνηση— θεωρεί ότι τα κοινωνικά δικαιώματα και η ισότιμη απόλαυσή τους από όλους και όλες είναι από τα βασικά και θεμελιώδη συστατικά της ταυτότητάς του. Συμβαδίζοντας και παρακολουθώντας τους αγώνες των ίδιων των υποκειμένων, συνεπικουρώντας την προσπάθειά τους, αλλά και ανοίγοντας συζητήσεις σχετικά, συμμετέχει ενεργά στην υπεράσπισή τους.

Ενδεικτικά αναφέρονται δύο μεγάλες κοινωνικές(;) ομάδες, όπου η μία τυπικά δεν είναι ισότιμη με την κυρίαρχη ομάδα πληθυσμού και η δεύτερη διεκδικεί παράλληλα με την κοινωνική της αποδοχή και τα νομικά της δικαιώματα.

Ρομά

Είναι πιθανόν η κοινωνική ομάδα που σταθερά υφίσταται το μεγαλύτερο ρατσισμό. Έλληνες πολίτες τυπικά, που δεν κατάφεραν ποτέ στην πράξη να έχουν ίσα δικαιώματα σε κανέναν τομέα: υγεία, εκπαίδευση, εργασία, κατοικία. Τα στερεότυπα που τους ακολουθούν είναι τόσο παγιωμένα στο λόγο και τις συμπεριφορές μας που δύσκολα καταφέρνουμε να συγκρουστούμε μαζί τους και να τα καταρρίψουμε. Ενδεικτικά θα μπορούσαν να αναφερθούν οι πλείστες όσες φορές που καταυλισμοί/οικισμοί ξηλώνονται και οι ίδιοι διώχνονται χωρίς να έχει προβλεφθεί μεταβατικός τόπος κατοικίας, αλλά και η άρνηση των σχολείων να γράψουν τα παιδιά στα σχολεία και οι «κινήσεις πολιτών» που αρνούνται να τους έχουν γείτονες.

Το Δίκτυο ήταν πάντα της άποψης ότι οι Ρομά πληθυσμοί χρειάζονται την υποστήριξή μας, αποδεχόμενο την ιδιαίτερη πολιτισμική τους ταυτότητα και σεβόμενο την επιθυμία τους για αυτοδιάθεση. Έχει καταδικάσει τις εισβολές των ΜΑΤ στους καταυλισμούς, τις υποχρεωτικές εξώσεις, το διωγμό και το στιγματισμό.

Lgbtq χώρος

Τα τελευταία χρόνια, με τη δυναμικότητα και την επιθυμία των ίδιων, τα άτομα του lgbtq χώρου είναι τουλάχιστον ορατά και έχουν αποκτήσει ταυτότητα. Με το να συσπειρώνονται και να διεκδικούν, να οργανώνουν μεγάλες κινητοποιήσεις φέρνουν τουλάχιστον σε αμηχανία τον καθωσπρεπισμό των φοβικών σε καθετί ξένο και διαφορετικό.

Με την άνοδο του εκλογικού ποσοστού των χρυσαυγιτών και με την ανοχή μεγάλου κομματιού της κοινωνίας, τα μέλη της lgbtq κοινότητας πέφτουν συχνότατα θύματα βίας. Δυστυχώς σε αυτό το σημείο θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι και μεγάλο κομμάτι του ελευθεριακού και αριστερού χώρου έχει να επιδείξει ιδιαίτερα αργά αντανακλαστικά στον τομέα της υπεράσπισης του lgbtq χώρου. Επίσης, δυστυχώς, επειδή πολλές φορές η επαναστατικότητα είναι συνώνυμη της ματσίλας και της ξεχειλίζουσας τεστοστερόνης και ό,τι δεν ακολουθεί αυτόν τον κανόνα είναι μη επαναστατικό, η υπεράσπιση των δικαιωμάτων των lgbtq δεν θεωρείται επίδικο κινηματικό που χρειάζεται ανάδειξη και υποστήριξη.

Το Δίκτυο (πρέπει να) υποστηρίζει ότι τα μέλη της lgbtq κοινότητας οφείλουν να απολαμβάνουν τα δικαιώματα για τα οποία παλεύουν. Και είναι το λιγότερο υποκριτικό να θεωρούμε ότι μας συντηρητικοποιεί η θεσμοθέτηση του γάμου (ως ένδειξη υποταγής στις προσταγές της νομιμότητας) ή του συμφώνου συμβίωσης ανάμεσα σε άτομα του ίδιου φύλου. Αιτήματα όπως αυτά της αναγνώρισης της ταυτότητας φύλου και της τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια πρέπει από τη μια να θεσμοθετηθούν και από την άλλη να γίνουν αποδεκτά από την κοινωνία.

ΑΦΕΤΗΡΙΑΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΜΕΣΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Παιδεία: δημοκρατία και χειραφέτηση

Τα κρατικά εποπτευόμενα εκπαιδευτικά συστήματα διαμορφώνονται με τέτοιο τρόπο ώστε —κατά κανόνα— να εξυπηρετούν τη συνέχιση του όποιου υπάρχοντος κοινωνικοπολιτικού συστήματος. Τούτου δοθέντος, και με δεδομένο ότι οι προηγούμενες νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις στη χώρα ανέλαβαν νομοθετικές πρωτοβουλίες προς την κατεύθυνση πλήρους ευθυγράμμισης της ελληνικής εκπαιδευτικής πολιτικής με τους βασικούς κατευθυντήριους άξονες της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, το εκπαιδευτικό κίνημα —που επιμέρους τμήματά του, όπως οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων, αλλά και οι καθηγητές δευτεροβάθμιας, πραγματοποίησαν αξιοσημείωτους μαζικούς αγώνες τα τελευταία χρόνια (και) της κινηματικής ύφεσης— έχει πολλά επίδικα να διεκδικήσει και να πιέσει τη νέα κυβέρνηση ώστε να τα υλοποιήσει.

Το σχολείο, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο, οφείλει να διαδραματίζει έναν διπλό ρόλο: γνωστικό και κοινωνικό. Από την άποψη λοιπόν αυτή οφείλει αφενός μεν να παρέχει στους μαθητές και τις μαθήτριες γνώσεις και δεξιότητες, αφετέρου δε να φροντίζει να συνυπάρχουν οι κατάλληλες προϋποθέσεις ώστε να διαμορφώνονται με κριτική συνείδηση ελεύθερα σκεπτόμενοι υπεύθυνοι πολίτες, ενώ παράλληλα —ως ζωντανό κομμάτι του κοινωνικού ιστού— να συμβάλλει στην κοινωνική εξέλιξη και χειραφέτηση. Σήμερα, και οι τρεις βαθμίδες της δημόσιας εκπαίδευσης αντιμετωπίζουν παρόμοια, εξαιρετικά σοβαρά, προβλήματα που προέρχονται από την επί χρόνια εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής που απογειώθηκε κατά την τελευταία μνημονική πενταετία. Μια πολιτική που διαλύει το κοινωνικό κράτος και επομένως παύει πλέον να θεωρεί την εκπαίδευση ως κοινωνικό αγαθό στο οποίο όλοι και όλες δικαιούνται να έχουν απρόσκοπτη πρόσβαση. Μια πολιτική που, σε μεγάλο βαθμό, το έχει ήδη επιτύχει και επιχειρεί ολοκληρωτικά να μετατρέψει όλα τα κοινωνικά αγαθά —με πρώτα την παιδεία και την υγεία— σε εμπορεύματα που θα μπορούν να τα αγοράζουν μόνο όσοι έχουν την ανάλογη οικονομική ευχέρεια. Μια πολιτική που θεωρεί ότι πλατιά και γενική παιδεία δεν χρειάζεται για όλους τους νέους και τις νέες, μια πολιτική που θέλει να δημιουργήσει νέες γενιές μη σκεπτόμενων υπάκουων οσφυοκαπτών, με πλήρη απουσία συλλογικής συνείδησης, αλλά με έμφαση στην ατομική επιτυχία και αριστεία.

Για την προώθηση αυτής της πολιτικής οι προηγούμενες κυβερνήσεις δεν δίστασαν να περικόψουν αποφασιστικά τη χρηματοδότηση, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα στην εύρυθμη λειτουργία σχολείων και πανεπιστημίων. Η υπονόμευση αυτή από την ίδια την πολιτεία, σε συνδυασμό με την ενορχηστρωμένη επίθεση των πρόθυμων ΜΜΕ που προβάλλοντας ως γενικό κανόνα λίγες υπαρκτές περιπτώσεις καταδικαστέας ιδιοτέλειας, στόχευσε στην συνολική απαξίωση εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, διδακτικού έργου και εκπαιδευτικών, επιδιώκοντας να πειστεί η κοινή γνώμη ότι όλο το εκπαιδευτικό σύστημα είναι σάπιο, ότι όλοι οι δάσκαλοι και οι καθηγητές είναι τεμπέληδες και ανίκανοι, ώστε να κερδίσουν κοινωνική συναίνεση —ή έστω ανοχή— για τη «μεταρρύθμιση» εφαρμόζοντας αυταρχικούς νεοφιλελεύθερους νόμους.

Χωρίς να παραγνωρίζεται η σημαντικότητα της οικονομικής παραμέτρου και για μια χεραφετική «πορεία πλεύσης» στην εκπαίδευση, τονίζουμε με έμφαση ότι το οικονομικό είναι αναγκαία, αλλά όχι και ικανή συνθήκη, ώστε αυτή να επιτευχθεί. Το θεσμικό πλαίσιο, οι ποιοτικές αλλαγές, οι χειραφετικές ιδέες και τα ριζοσπαστικά προτάγματα παίζουν τον κυρίαρχο ρόλο προς αυτήν την κατεύθυνση. Η κυβέρνηση λοιπόν, οφείλει και μπορεί να υλοποιήσει άμεσα μια σειρά από προτάσεις. Συγκεκριμένα:

Αποκατάσταση και διεύρυνση της δημοκρατίας στα πανεπιστήμια και τα σχολεία: Άμεση κατάργηση των Συμβουλίων Ιδρυμάτων, ενός θεσμού που έπαιξε ρόλο τοποτηρητή εφαρμογής της νεοφιλελεύθερης πολιτικής στα πανεπιστήμια στο πλαίσιο της ενιαίας ευρωπαϊκής πολιτικής και των στόχων της, αλλά και προεπιλογής των ευπειθών υποψήφιων πρυτάνεων. Παύση θητείας όλων εκείνων των οργάνων διοίκησης —εκλεγμένων μόνο από τους διδάσκοντες— για τα οποία υπήρξε προεπιλογή και έγκρισή τους από τα Συμβούλια Ιδρυμάτων και διεξαγωγή νέων ελεύθερων εκλογών με συμμετοχή ολόκληρης της πανεπιστημιακής κοινότητας (διδασκόντων, φοιτητών και λοιπών εργαζομένων). Επαναφορά του πανεπιστημιακού ασύλου, ενίσχυση του αυτοδιοίκητου, μεγαλύτερη αυτοτέλεια στις σχολικές μονάδες. Μεταφορά αρμοδιοτήτων από μονοπρόσωπα σε συλλογικά όργανα, τόσο στα πανεπιστήμια όσο και στα σχολεία, στα οποία να συμμετέχουν ισότιμα διδάσκοντες, διδασκόμενοι (και εργαζόμενοι/ες). Κατάργηση των διαγραφών των φοιτητών-ριών και επαναφορά όσων διαγράφτηκαν και επιθυμούν να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Επιστροφή στις θέσεις τους όλων των διοικητικών υπαλλήλων πανεπιστημίων και των καθηγητών-ριών δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που τέθηκαν σε διαθεσιμότητα.

Αποκατάσταση, κατοχύρωση και διεύρυνση του δημόσιου, δημοκρατικού και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης: Κατάργηση διδάκτρων, τόσο σε προγράμματα μεταπτυχιακών σπουδών όσο και σε δομές διά βίου μάθησης και επιμόρφωσης που έχουν ιδρυθεί και λειτουργούν μέσα στα πανεπιστήμια. Απαγόρευση δραστηριοτήτων πανεπιστημιακών εργαστηρίων ως εταιριών με ιδιωτικοοικονομικά πρότυπα. Απαγόρευση λειτουργίας ιδιωτικών πανεπιστημίων οποιασδήποτε μορφής με ταυτόχρονη κατάργηση εκείνων των επαγγελματικών δικαιωμάτων που καταχρηστικά αποδόθηκαν πρόσφατα στους αποφοίτους τους. Κατάργηση της παραπαιδείας (φροντιστήρια) για μαθητές-ριες γυμνασίου και λυκείου και θέσπιση ενισχυτικής διδασκαλίας μέσα στα σχολεία από μόνιμους καθηγητές για μαθητές με ιδιαίτερες ανάγκες (μαθητές με μαθησιακά προβλήματα, οικονομικά ασθενείς, πρόσφυγες-μετανάστες). Επαναλειτουργία σχολικών μονάδων —κυρίως της υπαίθρου— που έκλεισαν ως οικονομικά ασύμφορες και εξασφάλιση της μεταφοράς των μαθητών με δημόσια μέσα συγκοινωνίας.

Εκδημοκρατισμός θεσμικών πλαισίων: Κατάργηση των νόμων Διαμαντοπούλου, Αρβανιτόπουλου και των συμπληρωμάτων τους στα πανεπιστήμια και θέσπιση νέου δημοκρατικού νόμου-πλαίσιου. Κατάργηση του νόμου περί «αξιολόγησης» των εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, αφού η προβλεπόμενη υποχρεωτική αρνητική βαθμολόγηση συγκεκριμένου ποσοστού εκπαιδευτικών δεν αφήνει καμιά αμφιβολία ότι μοναδική στόχευσή του ήταν η δημιουργία «δεξαμενής» εκπαιδευτικών για διαθεσιμότητα-απόλυση, η διαμόρφωση κλιμακωτού μισθολογίου και η δημιουργία ενός πελατειακού —και δυνάμει απεργοσπαστικού— μηχανισμού. Κατάργηση της «αυτοαξιολόγησης» σχολικών μονάδων που αποσκοπεί στη δημιουργία σχολείων πολλών ταχυτήτων και στο κλείσιμο σχολικών μονάδων.

Αποκατάσταση εργασιακής αξιοπρέπειας: Κάλυψη μόνιμων και διαρκών εκπαιδευτικών αναγκών με διορισμούς δασκάλων, καθηγητών και μελών ΔΕΠ στις τρεις εκπαιδευτικές βαθμίδες. Κατάργηση των εργολαβιών (φύλαξης, καθαριότητας, συντήρησης) και αντ'αυτής, απευθείας (επανα)προσλήψεις προσωπικού για τις παραπάνω ανάγκες σε πανεπιστήμια και σχολικές μονάδες. Κατάργηση των μνημονικών τροποποιήσεων στο πειθαρχικό δίκαιο των υπαλλήλων που στοχεύει στην τρομοκράτηση και υποταγή των εκπαιδευτικών, παραβιάζοντας θεμελιώδεις

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ:

δημοκρατικές δικονομικές αρχές, όπως είναι το τεκμήριο αθωότητας. Μείωση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα στα σχολεία, επαναφορά του διδακτικού ωραρίου των εκπαιδευτικών, επαναλειτουργία των κλάδων που καταργήθηκαν σε επαγγελματικά σχολεία και γενική αναβάθμιση της επαγγελματικής εκπαίδευσης, ώστε αυτή πραγματικά να επιτελεί το σκοπό της.

Υιοθέτηση αρχών χειραφετικής παιδαγωγικής και ανάσχεση τεχνολαγνείας: Πρόταξη της παιδαγωγικής και ενίσχυση της διδακτικής σχέσης ανάμεσα σε μαθητή και διδάσκοντα. Επαναφορά αρχών κλασικής παιδείας υπό το πρίσμα των σύγχρονων αναγκών και δεδομένων. Καλλιέργεια ποικίλων δεξιοτήτων σε φυσική αγωγή, ηθική, πολιτική, πολιτιστική, κοινωνική και αισθητική ανάπτυξη. Αντιφασιστικός, αντιρατσιστικός, αντιεθνικιστικός, αντικαπιταλιστικός, αντιομοφοβικός, αντισεξιστικός, πολυπολιτισμικός τόνος στο διδακτικό περιεχόμενο. Άμεση αλλαγή του εξεταστικοκεντρικού χαρακτήρα του εκπαιδευτικού συστήματος της υποχρεωτικής εκπαίδευσης και απεξάρτηση του λυκείου από τη διαδικασία εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ανάσχεση της —πρωτίστως από οικονομικά συμφέροντα εκπορευόμενης— υπέρμετρης, αναντίστοιχης με τα μαθησιακά αποτελέσματα, προώθησης της τεχνολογίας σε καθημερινή βάση και για κάθε γνωστικό αντικείμενο, από την Α΄ τάξη του δημοτικού, και περιορισμό της χρήσης της σε εκείνες τις δημιουργικές περιπτώσεις όπου πράγματι παράγεται προστιθέμενη μαθησιακή αξία.

Τέλος, επειδή φασίστας και δάσκαλος δεν γίνεται, επειδή οι δύο έννοιες είναι απολύτως ασύμβατες, το μαζικό εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει να απαιτήσει, και ο νέος υπουργός πρέπει να φροντίσει, έτσι ώστε όλοι οι εκπαιδευτικοί που εμφανίστηκαν είτε να συμμετέχουν σε ψηφοδέλτια της ΧΑ ή συνδικαλιστικών εκλογικών σχημάτων που αυτή υποστήριξε, είτε δημόσια να εκφράζουν φασιστικό και ρατσιστικό λόγο, να απομακρυνθούν άμεσα από τις σχολικές τάξεις και να μετακινηθούν σε διοικητικές θέσεις γραφείων.

Τα μέτρα αυτά ανασυγκρότησης της δημόσιας εκπαίδευσης είναι αναγκαία για την επαναφορά της σε κατάσταση λειτουργίας. Χρειάζεται όμως κάποια στιγμή να ανοίξει στην ελληνική κοινωνία η συζήτηση για ένα συνολικά διαφορετικό ρόλο της εκπαίδευσης. Μια μεγάλη δημόσια συζήτηση, ως μια πρωτόγνωρη μορφωτική επανάσταση, που θα απελευθερώσει τη γνώση από τη χρησιμοθηρική, εργαλειακή και αγοραία διάστασή της και θα την μετατρέψει σε δρόμο για την προσωπική και κοινωνική αναζήτηση και χειραφέτηση, σε μία κοινωνία χωρίς αποκλεισμούς και εκμετάλλευση.

Τα πεδία των

Για το μνημονιακό καθεστώς

Τα μνημόνια ήταν —πριν από οτιδήποτε άλλο— όπλα καθυπόταξης της εργατικής τάξης· οι μνημονιακές και νεοφιλελεύθερες πολιτικές ήταν τα εργαλεία που επιστράτευσε η αστική τάξη ώστε να περιορίσει —έως εξοντώσεως— τον εργατικό μισθό, να προωθήσει την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, να καταργήσει την εργατική και περιβαλλοντική νομοθεσία, να αφαιμάξει τα κρατικά και ασφαλιστικά ταμεία, να ιδιοποιηθεί το δημόσιο πλούτο, να κατακερματίσει και να αποδιοργανώσει την εργατική τάξη, να περιορίσει τους φόρους και τις εισφορές της εργοδοσίας· με μία φράση, να προστατεύσει τα κέρδη από τις επιπτώσεις της καπιταλιστικής κρίσης.

Από τη σκοπιά αυτή, οι μνημονιακές πολιτικές της λιτότητας προφανώς και δεν απέτυχαν· η αλήθεια είναι, αντίθετα, ότι πέτυχαν σε πολλά από τα παραπάνω. Αυτό που δεν κατάφεραν όμως —προς το παρόν τουλάχιστον— είναι ίσως και το κρισιμότερο διακύβευμα: η σταθεροποίηση αυτού του καθεστώτος φτώχειας και εκμετάλλευσης και η επανέναρξη μιας κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης, σε ένα κλίμα πολιτικής σταθερότητας και κοινωνικής υποταγής. Η αποτυχία αυτή δεν αρκεί να χρεώνεται με μια οικονομίστικη λογική στο φαύλο κύκλο ύφεσης-λιτότητας· η πραγματική αιτία θα πρέπει —όπως πάντα— να αναζητηθεί στην ταξική πάλη: Στις μεγάλες και μικρές απεργίες, τις φανερές και κρυφές εργατικές αντιστάσεις (ή το φόβο αυτών), οι οποίες σε συνδυασμό με τις λαϊκές κινητοποιήσεις κατάφεραν να καθυστερήσουν κρίσιμες «μεταρρυθμίσεις», να αποτρέψουν ιδιωτικοποιήσεις, να ανατρέψουν την πολιτική σταθερότητα, να κάψουν διαδοχικά τις συστημικές πολιτικές εφεδρείες και να ανοίξουν τελικά το δρόμο για την κατάρρευση των νεοφιλελεύθερων κομμάτων.

Παρ' όλα αυτά, η ήττα του μνημονιακού στρατοπέδου βρίσκει την εργατική τάξη επίσης ηττημένη και διασπασμένη. Ο εγκλωβισμός του 1/3 της δύναμής της στην ανεργία, η γενικευμένη επισφάλεια, ο θεσμικός αποκλεισμός των μεταναστών και κυρίως αυτών χωρίς χαρτιά, η χειρότερη θέση των γυναικών και των νέων, διασπούν την εργατική τάξη και εντείνουν τον ενδοταξικό ανταγωνισμό. Η συνδικαλιστική κάλυψη μειώνεται, ενώ οι μετανάστες, οι άνεργοι και οι επισφαλώς εργαζόμενοι παραμένουν αποκλεισμένοι από τα συνδικάτα τους. Η κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και συμβάσεων, ο περιορισμός των συνδικαλιστικών ελευθεριών και κυρίως του δικαιώματος στην απεργία, η εργοδοτική τρομοκρατία στον ιδιωτικό τομέα και ο φόβος της αξιολόγησης-απόλυσης στο δημόσιο αποδυνάμωσαν ακόμα περισσότερο τα συνδικάτα, ενώ η προδοτική συνδικαλιστική ηγεσία οδήγησε τη ΓΣΕΕ και άλλες κορυφαίες ομοσπονδίες από την ανυποληψία στην ανυπαρξία.

Τα πεδία της πάλης σήμερα

Αυτό είναι το σημείο από το οποίο καλείται να επανεκκινήσει την πάλη του το εργατικό κίνημα στη νέα περίοδο. Στην πάλη αυτή διακρίνουμε τρία πεδία. Το πρώτο, είναι πάντα με το κεφάλαιο και την εργοδοσία, μεγάλη και μικρή, ώστε να διεκδικήσει η εργατική τάξη τον πλούτο που παράγει. Το δεύτερο, απέναντι στην κυβέρνηση και με στόχο όχι μόνο αυτή να τηρήσει «τις προεκλογικές της δεσμεύσεις» (από μονός του, αυτός είναι ένας στόχος καθηλωτικός που αναπαράγει τη λογική της ανάθεσης), αλλά να αναδείξει το ταξικό πρόσημο της πολιτικής της. Όχι μόνο δηλαδή να ανατρέψει χωρίς χρονοτριβές τις μνημονιακές μεταρρυθμίσεις, αλλά να ακούει το εργατικό κίνημα, να δέχεται τα αιτήματά του ως δίκαια καταρχήν και να διευρύνει συνειδητά το επίπεδο των δικαιωμάτων του — και κατά συνέπεια των διεκδικήσεών του.

Το τρίτο, και κρισιμότερο, μέσα στην ίδια την εργατική τάξη. Τίποτα δεν θα αλλάξει, αν δεν βρουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι τους τρόπους να αναδιοργανώσουν το εργατικό κίνημα, μέσα και έξω από τα συνδικάτα. Αν δεν θεωρείται αυτονόητο ότι ο κάθε εργαζόμενος και η κάθε εργαζόμενη δικαιούται —και οφείλει— να συμμετέχει στο συνδικάτο της. Πρώτη προϋπόθεση γι' αυτό, να υπερβληθούν οι τεχνητοί διαχωρισμοί και να ενωθούν οι εργαζόμενοι στα σωματεία ανεξαρτήτως εργασιακής κατάστασης ή σχέσης. Παλιά σωματεία μπορούν έτσι να ζωντανέψουν με νέα μέλη και νέα σωματεία να δημιουργηθούν εκεί που οι ανατροπές της εργασιακής διαδικασίας οδήγησαν σε ριζικά νέες συνθήκες. Δεύτερη προϋπόθεση, η υπεράσπιση της ταξικής αυτονομίας απέναντι στην εργοδοσία, το κράτος, αλλά και τα πολιτικά κόμματα. Με

ΑΦΕΤΗΡΙΑΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΜΕΣΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

εργατικών αγώνων σήμερα

δεδομένη την αυτονομία, τα σωματεία μπορούν να συνδεθούν, με σχέσεις ισοτιμίας, με τις νέες κινηματικές μορφές συλλογικοποίησης και αγώνα, τις τοπικές συνελεύσεις, τα στέκια, τις δομές αλληλεγγύης, να μάθουν από αυτές και να τις στηρίξουν. Η ανάδυση μιας νέας κουλτούρας συλλογικότητας, αλληλεγγύης και ταξικής υπερηφάνειας των εργαζομένων είναι η προϋπόθεση για την υπέρβαση του ατομισμού, της ανταγωνιστικότητας και της συλλογικής κατάθλιψης που έφερε η νεοφιλελεύθερη ηγεμονία και εμπέδωσε η κρίση.

Τα βασικά επίδικα

Πρώτη προτεραιότητα — για λόγους ενότητας, αλληλεγγύης και αποτελεσματικότητας— **η πάλη ενάντια στην ανεργία**. Μέχρι τώρα, οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούσαν την ανεργία ως πρόσχημα για να επιδοτούν ανοιχτά τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις, να ρίχνουν τους μισθούς και να διαλύουν τις εργασιακές σχέσεις. Ιδιαίτερα τα προγράμματα «μαθητείας» τύπου Voucher οδήγησαν συστηματικά στην αντικατάσταση μονίμων εργαζομένων από προσωρινούς (και επιδοτούμενους), μεταφέροντας το κόστος εργασίας από τις επιχειρήσεις στην κοινωνία, ανακυκλώνοντας και πολλαπλασιάζοντας τελικά την ανεργία. Τα προγράμματα κατάρτισης ενίσχυαν μάλλον τα παρασιτικά ιδιωτικά ΚΕΚ παρά τους ανέργους, ενώ η επιδότηση νέων ατομικών επιχειρήσεων κατέληγε συνήθως σε νέες χρεοκοπίες.

Θα είναι εγκληματικό λάθος για μια αριστερή κυβέρνηση να συνεχίσει αυτόν το δρόμο. Στον αντίποδα αυτής της λογικής, οι πόροι για την αντιμετώπιση της ανεργίας μπορούν να κατευθυνθούν σε δημόσιες επενδύσεις, με τη συμμετοχή των τοπικών κοινωνιών στο σχεδιασμό, καθώς και σε διορισμούς στην παιδεία, την υγεία και τις άλλες κοινωνικές υπηρεσίες του Δημοσίου. Ακόμα περισσότερο, σε ενίσχυση της κοινωνικής και αλληλέγγυας οικονομίας και συγκεκριμένα των συνεργατικών εγχειρημάτων, μέσα από τη μείωση φορολογίας, και την «προνομιακή» απορρόφηση από δημόσιους φορείς των προϊόντων τους· η ενίσχυση αυτή ωστόσο δεν πρέπει να καλύπτει την ανασφάλιστη εργασία ή να προωθεί έμμεσα την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων. Ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι των επιχειρήσεων που κλείνουν, μεταφέρονται ή χρεοκοπούν, θα πρέπει να διευκολύνονται από τη νομοθεσία να ανακτούν τις επιχειρήσεις τους, χωρίς να φορτώνονται τα χρέη της παλιάς εργοδοσίας.

Απέναντι στην ανεργία, το εργατικό κίνημα θα πρέπει επίσης —βραχυπρόθεσμα— να παλέψει για προστασία των εργαζομένων από την εργοδοτική ασυδοσία και τις απολύσεις, για την εκ νέου απαγόρευση των μαζικών απολύσεων, την πλήρη απαγόρευση των απολύσεων στις κερδοφόρες επιχειρήσεις, την αναίρεση των απολύσεων στο δημόσιο. Μακροπρόθεσμα, για τη μείωση των ωρών εργασίας, αντίστοιχη κατ' αρχάς με την τεράστια πρόοδο της παραγωγικότητας, και στην κατεύθυνση στη συνέχεια μίας νέας παραγωγικής οργάνωσης, χωρίς κατασπατάληση της εργασιακής δύναμης σε άχρηστες, παρασιτικές και αντικοινωνικές δραστηριότητες. Άμεση προτεραιότητα, τέλος, είναι η προστασία των ανέργων, μέσα από την παροχή του επιδόματος ανεργίας σε όλους τους ανέργους, την αύξηση του επιδόματος, την ελεύθερη πρόσβαση στη δημόσια υγεία και γενικότερα την αποκατάσταση του κοινωνικού μισθού, τις δωρεάν μετακινήσεις με ΜΜΜ, την απαλλαγή από φόρους, δημοτικά τέλη και δόσεις τραπεζικών δανείων.

Δεύτερη προτεραιότητα, **η ανάσχεση της φτωχοποίησης των εργαζομένων**. Ο βασικός μισθός πρέπει να επανέλθει άμεσα στα προσυμφωνημένα επίπεδα, δηλαδή στα 751· το ύψος του δεν εξαρτάται από το «τι αντέχει» η αγορά, αλλά από το πόσα χρειάζεται για να επιβιώνει ο ίδιος ο εργαζόμενος. Και επειδή το ζητούμενο δεν είναι να επιβιώνουμε, αλλά να ζούμε με αξιοπρέπεια, τα 751 είναι μόνο ένα πρώτο βήμα στον αγώνα για νέες συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις των χαμηλών μισθών και συντάξεων· για την αποκατάσταση του κοινωνικού μισθού μέσα από την ελεύθερη πρόσβαση στα κοινωνικά αγαθά, την υγεία, την εκπαίδευση, την πρόνοια, την εργατική κατοικία, τον τουρισμό, τον πολιτισμό κοκ. Η αύξηση των χαμηλών μισθών και συντάξεων συνδυάζεται αναγκαία με τον περιορισμό των ιδιωτικών κερδών, αλλά και των υψηλών εισοδημάτων και μισθών, μέσα από την υψηλή φορολόγηση και την επιβολή ορίων, τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα. Τα μέτρα αυτά επιβάλλονται όχι μόνο για να είναι τα αιτήματα αυτά πειστικά και εφαρμόσιμα, αλλά και από μια γενικότερη εξισωτική αντίληψη κοινωνικής δικαιοσύνης.

Τρίτο πεδίο διεκδίκησης, **η αποκατάσταση των εργασιακών σχέσεων**. Άμεσο διακύβευμα της περιόδου αποτελεί η επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων και των συλλογικών συμβάσεων, μαζί με την επαναφορά της καθολικής ισχύος τους, της μετενέργειας, της διαιτησίας και της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης· αρκεί βέβαια να υπάρχουν και τα κατάλληλα συνδικαλιστικά όργανα για να καταφέρουν και τα επιθυμητά αποτελέσματα. Επίσης, η πάλη ενάντια στις επισφαλείς εργασιακές σχέσεις, την ημιαπασχόληση και τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου για θέσεις που αντιστοιχούν σε πάγιες ανάγκες, η πάλη για άμεση κατάργηση των εργολαβιών στο Δημόσιο και του καθεστώτος

ενοικίασης εργαζομένων, για την απαγόρευση της ψευδοαυταπασχόλησης με μπλοκάκι, που υποκρύπτει μισθωτή σχέση, για το ανυποχώρητο κυνήγι της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας. Η προστασία του ωραρίου και της κυριακάτικης αργίας. Για να τηρηθεί όλη αυτή η νομοθεσία χρειάζεται βέβαια η ενίσχυση των μηχανισμών ελέγχου και της Επιθεώρησης Εργασίας· αν και ο πιο αποτελεσματικός έλεγχος μπορεί να προέρθει από το ίδιο το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα.

Τελευταίο — αλλά σημαντικό γιατί αποτελεί προϋπόθεση για τα προηγούμενα— **η πάλη ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία**: η εξασφάλιση του δικαιώματος στην απεργία χωρίς αστερίσκους, η κατοχύρωση και η διεύρυνση των συνδικαλιστικών ελευθεριών, η ελευθερία έκφρασης, συγκέντρωσης και δράσης στους χώρους εργασίας, δημόσιους και ιδιωτικούς, η απαγόρευση των συνδικαλιστικών διώξεων ή απολύσεων.

Πιστεύουμε ότι η έκβαση αυτών των μαχών, με μία φράση η ταξική πάλη, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο, είναι αυτή που θα κρίνει και την έκβαση του συνολικού πολέμου, θα κρίνει δηλαδή αν η πολιτική αλλαγή εμβαθύνει τη ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας και διευρύνει τους δρόμους χειραφέτησης ή αντίθετα επιτείνει την ανάθεση, τον εφησυχασμό και τελικά την απογοήτευση.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Για μια ριζοσπαστική πολιτική στην υγεία

Η υγεία ως καθολικό κοινωνικό αγαθό και η πρόσβαση σε αυτό ως βασικό ατομικό και κοινωνικό δικαίωμα δέχτηκαν σφοδρή επίθεση από την πολιτική του μνημονίου και των εφαρμοστικών του νόμων. Είναι απόλυτα τεκμηριωμένο επιδημιολογικά ότι η γενικευμένη φτώχεια, η ανεργία, η καθημερινή ανασφάλεια, η διάλυση των εργασιακών σχέσεων και η συντριβή των εργασιακών ελευθεριών παράγουν περισσότερη αρρώστια και θάνατο. Είναι ήδη καταγεγραμμένη στη χώρα μας μεγάλη αύξηση των αυτοκτονιών και των νοσημάτων της λεγόμενης κοινωνικής παθολογίας (κατάχρηση ουσιών, αλκοολισμός, ενδοοικογενειακή βία, παραμέληση τέκνων, κακοποίηση κ.λπ.) και είναι επίσης γνωστό πως από τις χώρες που πέρασε το ΔΝΤ με παρόμοιες πολιτικές συντελέστηκε μέσα σε λίγα χρόνια μεγάλη αύξηση στους δείκτες νοσηρότητας και θνησιμότητας, που αφορούσε και όλο το σύγχρονο νοσολογικό φάσμα (λοιμώδη, καρδιαγγειακά και κακοήθειες) και αποτυπώθηκε σε μείωση του προσδόκιμου επιβίωσης παρόμοια με την εποχή των παγκόσμιων πολέμων. Εκτός από τη διόγκωση των κοινωνικών αιτιών της αρρώστιας, η διάλυση του δημόσιου συστήματος περίθαλψης και πρόνοιας, ταυτόχρονα με τον αποκλεισμό των ανασφάλιστων από την πρόσβαση σε αυτό και η περαιτέρω εμπορευματοποίηση του εναπομείναντος ΕΣΥ και για τους ασφαλισμένους, οδήγησε σε μια πρωτόγνωρη για τα μεταπολιτευτικά χρονικά βαρβαρότητα. Μεγάλα, δε, κομμάτια της διάγνωσης και θεραπείας σε διάφορες παθήσεις πέρασαν οριστικά στα χέρια του ιδιωτικού επιχειρηματικού τομέα.

Από τη σκοπιά της πολιτικής οικονομίας της υγείας, το κεφάλαιο που επενδύει στο λεγόμενο ιατροβιομηχανικό σύμπλεγμα, για να διατηρήσει το ποσοστό κέρδους του, προσπαθεί να υπαγάγει στην άντληση υπεραξίας και την ίδια τη διανομή της υγειονομικής υπηρεσίας καθαυτής. Να θέσει στη διαδικασία της κερδοφορίας όχι μόνο την παραγωγή φαρμάκου και βιοϊατρικού εξοπλισμού, αλλά και το ίδιο το τελικό παραγόμενο προϊόν, τη θεραπευτική πράξη σε όλες της τις μορφές, από την πρωτοβάθμια περίθαλψη μέχρι την αποκατάσταση. Ταυτόχρονα, για την αστική εξουσία το κοινωνικό κράτος γενικά είναι ένα σοβαρό βαρίδιο, ένα κατάλοιπο της μεταπολεμικής εποχής που συμπύκνωνε ένα διαφορετικό συσχετισμό δύναμης, με το λαϊκό παράγοντα σε σαφώς καλύτερη θέση και με το ίδιο το κεφάλαιο σε φάση τότε οικονομικής ανάκαμψης να έχει ανάγκη τη διευρυμένη αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης και άρα κράτους πρόνοιας και εθνικών συστημάτων υγείας.

Για τον κόσμο της εργασίας η ανάδειξη μιας κυβέρνησης της Αριστεράς που θα καθιερώσει ένα αληθινό Λαϊκό Σύστημα Υγείας εντελώς δωρεάν, ολοκληρωμένο και ποιοτικό για όλους και όλες χωρίς εξαιρέσεις (συμπεριλαμβανομένων φυσικά και όλων των χωρίς χαρτιά προσφύγων και μεταναστών), αποτέλεσε κυριολεκτικά ζήτημα ζωής και θανάτου. Η νέα κυβέρνηση, για να σταθεί στο ύψος των καιρών και να ανταποκριθεί στις προσδοκίες, αλλά πάνω απ' όλα στις απόλυτα ανελαστικές υγειονομικές ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων, δεν αρκεί να άρει τους ποικίλους θεσμικούς και γραφειοκρατικούς αποκλεισμούς για τους φτωχούς και τις κάθε τύπου πληρωμές και χαράτσια για τους προσερχόμενους, αλλά να υλοποιήσει το ταχύτερο δυνατό ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα ανασυγκρότησης του ΕΣΥ, που θα το μεταμορφώσει από ένα γραφειοκρατικό, γερασμένο, αφιλόξενο για τον ασθενή και σε μεγάλο βαθμό διεφθαρμένο κρατικό απομεινάρι μιας λαϊκής κατάκτησης της δεκαετίας του 80, σε ένα πραγματικά καθολικό (χωρίς καμιά εξαίρεση), δωρεάν, ποιοτικό και ολοκληρωμένο σύστημα υγείας.

Το πρόγραμμα αυτό περιλαμβάνει:

Κατάργηση κάθε πληρωμής από την τσέπη των ασθενών με πλήρη αποσύνδεση από το εργασιακό στάτους της ελεύθερης και δωρεάν πρόσβασης κάθε ανθρώπου. Καθολικότητα και όχι ανταποδοτικότητα στην πρόσβαση.

Μαζικές προσλήψεις υγειονομικών όλων των ειδικοτήτων με πλήρη και αποκλειστική απασχόληση (στοχευμένες, ιεραρχημένες και με προτεραιότητες σε εντατικές μονάδες και ογκολογικά τμήματα, αλλά χιλιάδες στο σύνολό τους για όλη την επικράτεια).

Κατάργηση όλων των ιδιωτικών συνεργείων (καθαριότητας, σίτισης, φύλαξης κ.λπ.) και μετατροπή των θέσεων των εργαζομένων σε μόνιμες θέσεις πλήρους απασχόλησης.

Κατάργηση των ιδιωτικών απογευματινών ιατρείων και ταυτόχρονα άνοιγμα όλων των υποδομών του ΕΣΥ σε δωρεάν για τον κόσμο ολοήμερη λειτουργία για διαγνωστικές και θεραπευτικές πράξεις και χειρουργεία με πρόσληψη του αναγκαίου προσωπικού. Ένταξη στο ΕΣΥ όλων των στρατιωτικών νοσοκομείων.

Ένταξη της πλήρους οδοντιατρικής περίθαλψης στο ΕΣΥ.

Δημιουργία δημόσιων μονάδων αποκατάστασης και επίταξη πολλών από τις ιδιωτικές.

Πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας με δημιουργία των ΚΥ αστικού τύπου και δημόσιων ιατρείων σε κάθε γειτονιά στις αστικές περιοχές, με οικογενειακό γιατρό άμεσα και εύκολα προσβάσιμο για όλους-ες.

Επαναφορά της Ιατρικής της Εργασίας στην κατεύθυνση της προστασίας από τους εργασιακούς παράγοντες κινδύνου σε όλους τους τομείς της παραγωγής, με λειτουργούς που θα έχουν πλήρη και θεσμικά κατοχυρωμένη ανεξαρτησία από την εργοδοσία.

Προσπάθεια για να μπει ένα τέλος στα τροχαία εγκλήματα, που στη χώρα μας είναι μακράν η πρώτη αιτία αποφεύξιμης νοσηρότητας, θνησιμότητας και αναπηρίας στις μικρές ηλικίες.

Επίταξη όσων λειτουργιών του ιδιωτικού επιχειρηματικού τομέα δεν μπορεί το ΕΣΥ να δημιουργήσει στο εγγύς μέλλον και με κριτήριο τη ζωτική κοινωνική τους χρησιμότητα. Εφαρμογή λογιστικού ελέγχου για τα κέρδη της τελευταίας 20ετίας, που σε συνδυασμό με την καταγραφή των χρωστούμενων στα ταμεία μπορεί να οδηγήσει και σε απαλλοτρίωση από το κράτος και της ιδιοκτησίας.

Ολοκλήρωση της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης με εμπέδωση ενός άλλου ψυχιατρικού παραδείγματος, που θέτει στο επίκεντρο τα δικαιώματα των ψυχικά ασθενών, την ολιστική προσέγγιση και την κοινοτική ψυχιατρική.

Αποφασιστική ενίσχυση όλων των δημόσιων προγραμμάτων αντιμετώπισης της εξάρτησης από ουσίες (στεγνών και μη) και επανένταξης των τοξικοεξαρτημένων μακριά από λογικές και πρακτικές καταστολής, αλλά και προσφυγής σε ΜΚΟ.

Δημιουργία καλά στελεχωμένων και εξοπλισμένων μονάδων υγείας μέσα στις φυλακές και ένταξή τους στο ΕΣΥ.

Ένα δημοκρατικό μοντέλο διοίκησης και λειτουργίας με έμφαση στις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων, στις κοινές συνευρέσεις με φορείς ασθενών και τις τοπικές κοινωνίες, με συμμετοχή στα διοικητικά συμβούλια των νοσοκομείων εκπροσώπων από συλλόγους πασχόντων, από τα κοινωνικά ιατρεία και από τα σωματεία των εργαζομένων. Κοινωνική λογοδοσία και πραγματικός κοινωνικός έλεγχος μαζί με πλήρη σεβασμό στα δικαιώματα και τις ανάγκες των εργαζόμενων υγειονομικών.

Αποφασιστικό χτύπημα στον ιατροκεντρισμό και τη σημερινή ιεραρχική διευθυντοκεντρική λειτουργία, που εκτός των άλλων ευνοεί τα μέγιστα τη διαφθορά (σε προμήθειες, διαγωνισμούς υλικών, φακελάκια). Δημιουργία ενός εργασιακού κλίματος και περιβάλλοντος μέσα στο νέο ΕΣΥ που θα προάγει την προστασία της υγείας των ίδιων των εργαζομένων του, ταυτόχρονα με την ανιδιοτελή και στρατευμένη συμπεριφορά απέναντι στους προσερχόμενους, ντόπιους και μετανάστες.

Ποιοι εχθρεύονται τη δημοκρατία ή ποιους εχθρεύεται η δημοκρατία;

«Δεν υπάρχουν πολιτικοί κρατούμενοι στην Ελλάδα».
Και προφανώς δεν υπήρξαν ποτέ. Ούτε στην περίοδο του Εμφυλίου ούτε στην περίοδο της χούντας. Και φυσικά ο αριθμός των 50 τουλάχιστον καταμετρημένων ανθρώπων που είναι φυλακισμένοι για τις πολιτικές ιδέες, πράξεις ή σκέψεις τους υπάρχει μόνο για το κίνημα που αντιστέκεται στην ποινικοποίηση της αντικαπιταλιστικής δράσης και της ελευθερίας.

Η κρατική καταστολή στα χρόνια της μνημονιακής πολιτικής αναβαθμίστηκε και σκλήρυνε τη στάση της τόσο για όσους-ες είναι έξω όσο και για όσους και όσες βρίσκονται κρατούμενοι στις φυλακές. Αποτέλεσμα, οι **φυλακές υψίστης ασφάλειας** τύπου Γ, όπου πλην της στέρησης της ελευθερίας ο κρατούμενος χάνει τη δυνατότητα επικοινωνίας με τους δικούς του, τα μεροκάματά του, τη δυνατότητα να διεκδικήσει την άδεια που δικαιούται. Μια σκληρότερη φυλακή μέσα στη φυλακή, η οποία πλανάται ως εκφοβισμός και απειλή σε οποιονδήποτε κρατούμενο είναι «ζωηρός» και απείθαρχος, ώστε να κάμψει το ηθικό του και τη διάθεση για οποιαδήποτε συσπείρωση και από κοινού αντιμετώπιση των δυσκολιών του εγκλεισμού (βέβαια, οι κρατούμενοι της 17Ν έχουν βιώσει από τις πρώτες μέρες της φυλάκισής τους το καθεστώς εξαίρεσης, μιας και κρατούνταν —μέχρι στη μεταφορά τους στο Δομοκό— σε ειδικά κελιά). Οι φυλακές υψίστης ασφαλείας στήθηκαν για να δημιουργούν την ψευδαίσθηση της ασφάλειας σ' έναν κόσμο που κατά τα άλλα απειλείται καθημερινά από τη βία της ανεργίας, του ξηλώματος των κοινωνικών υπηρεσιών, της περιβαλλοντικής θυσίας στο κέρδος του μεγάλου κεφαλαίου, την ανασφάλεια.

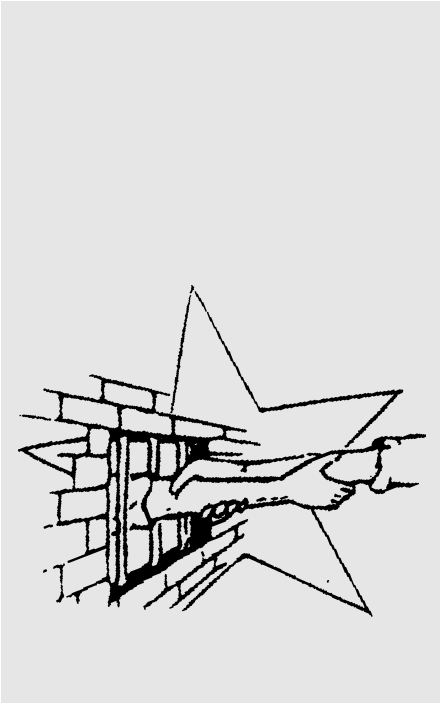

Στο ίδιο μήκος κύματος και ο **τρομονόμος/κουκουλονόμος**, σε ισχύ από το 2009, ως τιμωρία του χώρου για την εξέγερση του Δεκέμβρη, συνεχίζει να επικρέμεται ως απειλή για όποιον ή όποια συμμετέχει σε μια πορεία, σε έναν ακτιβισμό. Η απόκρυψη των χαρακτηριστικών του προσώπου κρίνεται από τη Δικαιοσύνη ως απειλή για τη δημόσια τάξη και ειρήνη και το άτομο που τόλμησε να φορέσει μπλούζα με κουκούλα για να πάει σε μια πορεία, απειλείται να κατηγορηθεί, να δικαστεί και να φυλακιστεί ως «τρομοκράτης».

Η αστική δικαιοσύνη σε αγαστή συνέργεια με τα κρατούντα ΜΜΕ, βλέπει μια ακόμη απειλή να πλανάται πάνω από τη χώρα. Η ενδεχόμενη αποφυλάκιση (ορθότερα: υφ' όρων απόλυση) του πολυτραυματία, με ποσοστό αναπηρίας που υπερβαίνει το 90%, **Σάββα Ξηρού**. Θα περιμέναμε να υπάρχει, το λιγότερο, μια επίφαση νομιμότητας πριν ζητήσουν, με περισσή αμετροέπεια, παράβαση του νόμου. Το κίνημα που τόσο καιρό διεκδικεί την αποφυλάκιση του Σάββα Ξηρού, ζητάει ουσιαστικά την εφαρμογή των ευεργετικών διατάξεων για τους ασθενείς κρατούμενους, η μη εφαρμογή των οποίων έχει οδηγήσει σε πολλαπλές καταδίκες της χώρας από το ευρωπαϊκό δικαστήριο για παραβίαση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στο ίδιο πλαίσιο νομικά, ως καταπάτηση των νόμων, αλλά και πολιτικά, ως ακραία έκφραση σαδισμού, μίσους και εκδικητικότητας εντάσσονται και οι αποφάσεις των εισαγγελέων των φυλακών. Είτε με την απαγόρευση παρακολούθησης των σπουδών τους στους κρατούμενους φοιτητές είτε με τις απαγορεύσεις επισκεπτηρίων μεταξύ κρατουμένων, τα **εισαγγελικά βέτο** προκαλούν και εντείνουν τις βασανιστικές συνθήκες κράτησης. Στο σημείο αυτό πρέπει να προσθέσουμε και τις απαράδεκτες συνθήκες που επικρατούν στα νοσοκομεία των φυλακών, με χειρότερο παράδειγμα αυτό του Κορυδαλλού, όπου οι θάνατοι τον κρατουμένων είναι τόσο συχνοί που θα τολμούσαμε να μιλήσουμε για εφαρμογή... της θανατικής ποινής.

Φυλακές υψίστης ασφαλείας, κουκουλονόμος κ.λπ. εκκινούνται από την επιθυμία πάταξης της «τρομοκρατίας». Ο κατασταλτικός μηχανισμός επιθυμεί να συντρίψει το κίνημα αντίστασης και προσπαθεί σ' αυτό να συσπειρώσει και τους «φιλήσυχους» (βλέπε υπάκουους) πολίτες, σε ένα ανηλέητο κυνήγι οποιουδήποτε αντιδρά, αντιστέκεται, επιτίθεται στη συρρίκνωση των ελευθεριών και των δικαιωμάτων. Και οποιοσδήποτε και οποιαδήποτε συμμετέχει στον αγώνα αυτό, με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο χαρακτηρίζεται αμέσως τρομοκράτης, εχθρός της δημοκρατίας (sic), απειλή για την κοινωνική ειρήνη. Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί προσπαθούν με κάθε μέσο να διατηρήσουν την ηγεμονία και το μονοπώλιο στη βία και τα ΜΜΕ-φερέφωνά τους προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι δίκαιο και σωστό.

Το 'χουμε ξαναπεί: Δεν συμφωνούμε με όλες τις στρατηγικές που έχουν ακολουθηθεί από τους **πολιτικούς κρατούμενους**, οι οποίοι-ες είτε βρίσκονται κρατούμενοι-ες είτε φυγοδικούν είτε αποδέχονται τη δράση τους είτε αρνούνται τα κατηγορητήρια. Σε κάθε περίπτωση όμως, η αλληλεγγύη από μέρους μας είναι δεδομένη. Ο όρος πολιτικοί κρατούμενοι δεν τυγχάνει της αποδοχής της αστικής δικαιοσύνης (παρά το γεγονός ότι τους δικάζει και τους αντιμετωπίζει ως τέτοιους), αλλά ταυτόχρονα, όπως αποδείχτηκε και το 2002 με τη 17Ν, υπάρχει και μια δυσκολία στο κίνημα να τον αποδεχτεί χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

Οι πολιτικές επιλογές δεν μπορεί να ονομάζονται τρομοκρατία, ούτε εγκληματική οργάνωση. Η στήριξη και η αλληλεγγύη στον αγώνα όσων διώκονται οφείλει να είναι η απάντηση του κινήματος. Μέχρι την τελική νίκη.

Βαγγελίτσα Κοντοδήμα

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, έχει κατατεθεί το ν/σ για τις μεταρρυθμίσεις ποινικών διατάξεων. Οι προτάσεις του κρίνονται θετικές, κυρίως αναφορικά με την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ', την ειδική υπό όρους απόλυση για κρατούμενους με μεγάλο ποσοστό αναπηρίας, την αποσυμφόρηση των φυλακών, τον περιορισμό των στερητικών της ελευθερίας ποινών για ανήλικους. Κλιμακώνονται επίσης οι παρεμβάσεις για την κατάργηση του κουκουλονόμου και της αυθαιρεσίας στη λήψη και την αξιοποίηση του DNA.

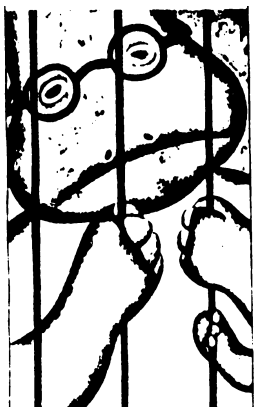

Συμβαίνει (;) τώρα!

2015. Το Αριστερό Μέτωπο σχηματίζει αυτοδύναμη κυβέρνηση στην Ελλάδα και κάποιοι δεν χαίρονται ιδιαίτερα μ' αυτό. Ο Σεπτέμβρης αναμένεται θερμός. Τα τεράστια οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα που κληρονομήθηκαν από την απερχόμενη σοσιαλδεξιά συγκυβέρνηση φαντάζουν αξεπέραστα αν η παρούσα κυβέρνηση κινηθεί στη γραμμή της απλής διαχείρισης του δυσβάσταχτου εξωτερικού χρέους. Αν δεν ληφθούν ριζοσπαστικά μέτρα σε άμεσο χρόνο, η εξάπλωση της φτώχειας θα αποτελέσει κακό σύμβουλο για μεγάλο κομμάτι του λαού. Ο δρόμος δεν είναι σπαρμένος με ροδοπέταλα για μια κυβέρνηση που θέλει να κρατήσει τις ισορροπίες ανάμεσα στην τήρηση των προεκλογικών υποσχέσεων που την έφεραν στην εξουσία και τη διατήρηση μιας «φιλικής» στάσης προς τους διεθνείς οργανισμούς και τα οικονομικά συμφέροντα που εκπροσωπούν. Η πίεση από το εξωτερικό, τους «θεσμούς», είναι ασφυκτική, ενώ και στο εσωτερικό της χώρας τα πράγματα δεν είναι καλύτερα. Το ορθόδοξο Κομμουνιστικό Κόμμα, ασάλευτο στο χρόνο σαν πεθαμένο από καιρό, παραμένει σταθερά εχθρικό. Οι ακροαριστερές και αναρχικές ομάδες ταλαντεύονται μεταξύ μιας αμήχανης στάσης αναμονής και μιας αταβιστικής εχθρότητας, αλλά και η οργανωμένη εσωκομματική αντιπολίτευση που αυτοαποκαλείται «Αριστερή Πτέρυγα» εντείνει τις πιέσεις. Τα κόμματα του λεγόμενου κέντρου σπεύδουν, όταν τα πράγματα ζορίζουν, να βάλουν την ουρά στα σκέλια και να τρέξουν να κρυφτούν πίσω από τον κώλο του αφεντικού τους, όπως εύστοχα είχε περιγράψει ο Ντουρούτι, ήδη απ' τις αρχές της δεκαετίας του 1920. Το νεοναζιστικό κόμμα της «Νέας Πατρίδας» διατηρεί τα εκλογικά ποσοστά του, που του επιτρέπουν να παραμείνει μιας πρώτης τάξης εφεδρεία για ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης και με το απαραίτητο λουστράρισμα θα μπορούσε ακόμα και να συγκυβερνήσει με το πρόσφατα έκπτωτο Δημοκρατικό Κόμμα της Δεξιάς. Άπληστοι εφοπλιστές όπως ο Μαρίνος Βαγγελάκης, εκ των βασικών υπόπτων για κρυφή χρηματοδότηση του νεοναζιστικού κόμματος, περιμένουν την πτώση της αριστερής κυβέρνησης, όχι χωρίς να βάζουν κι αυτοί το βρόμικο χεράκι τους όπου χρειάζεται. Το Βαθύ Κράτος των μυστικών υπηρεσιών απεργάζεται τη δημιουργία χοντρών μπελάδων για την κυβέρνηση, με προβοκάτσιες που θα μπορούσαν να συνδέσουν μέλη του Αριστερού Μετώπου με τρομοκρατικές ενέργειες – άλλωστε, οι επιδερμικές αλλαγές στην ιεραρχία αυτών των υπηρεσιών ισοδυναμούν με τον ψεκασμό ενός πτώματος σε αποσύνθεση με αποσμητικό σώματος. Αντικομμουνιστικοί κύκλοι του Στρατού ετοιμάζονται να ανασύρουν από τη σκόνη του χρόνου την, κατά τα άλλα ανέγγιχτη, Κόκκινη Προβιά και να αναλάβουν δράση με τον πατροπαράδοτο τρόπο για να σώσουν τη χώρα από την κομμουνιστική λαίλαπα. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας ετοιμάζεται να καταφέρει ένα χτύπημα στο μαλακό υπογάστριο της κυβέρνησης, για να σώσει τη χώρα, κι αυτός.

Και μέσα σ' όλα αυτά, η ανακάλυψη του πτώματος ενός υπαξιωματικού μέσα στο μεταλλικό ερμάριο ενός καφενείου της Θεσσαλονίκης από έναν παλιό του γνωστό, που πλέον υπηρετεί ως οπλίτης βραχείας εντατικής εκπαίδευσης, οδηγεί στην ανάληψη δράσης από μια ετερόκλητη παρέα αναρχικών και κομμουνιστών και σε αποκαλύψεις, τις οποίες ο αναγνώστης καλείται να αντιμετωπίσει ως απλή μυθοπλασία.

Ή μήπως πρόκειται για κάτι περισσότερο;

Γιώργος Κορινίδης, ΘΕΡΜΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ

Εκδόσεις ΥΠΕΡΣΙΒΗΡΙΚΟΣ, Δεκέμβριος 2014

Στο αυτί του βιβλίου διαβάζουμε μόνο ότι ο Γιώργος Κορινίδης γεννήθηκε και συνεχίζει να ζει, κι ότι με το Θερμό Σεπτέμβρη προσπάθησε να κάνει την πλάκα του με σοβαρό τρόπο.

Η αλήθεια είναι ότι μάλλον ισχύει το ακριβώς αντίθετο: Ο Κορινίδης καταπιάνεται μ' ένα (εξαιρετικά) σοβαρό θέμα, μ' έναν τρόπο ανάλαφρο (αλλά καθόλου ελαφρό). Ο εκ Θεσσαλονίκης συγγραφέας, μέσα από ένα πολιτικό θρίλερ με απλή, ευχάριστη αλλά ταυτόχρονα αιχμηρή γραφή και με εργαλείο την επίλυση ενός σκοτεινού μυστηρίου, περιγράφει τον λυσσαλέο υπόγειο πόλεμο για την πορεία της χώρας που μαίνεται στο παρόν, σε πραγματικό πολιτικό χρόνο.

Λογοτεχνικά χρησιμοποιεί μια πολυεστιακή οπτική που του επιτρέπει να σκιαγραφήσει όλες τις επιμέρους συνιστώσες του εγχώριου πολιτικού σκηνικού αλλά και καθεμιά ξεχωριστά, συχνά αναπαράγοντας με μαεστρία τον δικό της λόγο, με εντυπωσιακή πολιτική οξυδέρκεια, αιχμηρή νηφαλιότητα και κοφτερό σαν ξυράφι χιούμορ. Επιλέγει ευφυώς να ανοίξει και να κλείσει την ιστορία του με τα μάτια ενός εξωτερικού (εκτός της χώρας) αλλά όχι ουδέτερου παρατηρητή, ενώ το κύριο σώμα της μυθοπλασίας του βυθίζεται στα πιο σκοτεινά βάθη των εγχώριων δυνάμεων και δολοπλοκιών, αποτυπώνοντας στο χαρτί μύχιες σκέψεις, πολιτικά σκεπτικά και ιδεολογικές ιδιοσυγκρασίες των φανερών αλλά και των αφανών πρωταγωνιστών της ιστορίας που γράφεται στις μέρες που ήδη ζούμε (ο πραγματικός χρόνος μέσα στον οποίο ξετυλίγεται η πλοκή και η δράση είναι το διάστημα μετά τις εκατό πρώτες μέρες της αριστερής διακυβέρνησης). Με εύστοχες αναφορές στην παγκόσμια πολιτική ιστορία, που δείχνουν ολοκληρωμένη αντίληψη της σύγχρονης πολιτικής πραγματικότητας, ο Κορινίδης θέτει ερωτήματα επί του αμείλικτου παρόντος και, κυρίως, δεν αποφεύγει να τα απαντήσει. (Χαρακτηριστικά, στις πρώτες ήδη σελίδες του βιβλίου διαβάζουμε: «Αν η σημερινή κυβέρνηση δεν κατορθώσει να αποδείξει ότι είναι αποφασισμένη να προχωρήσει με οποιοδήποτε κόστος σε βαθιές κοινωνικές και οικονομικές τομές, πράγμα που αναπόφευκτα θα θίξει τα συμφέροντα της ντόπιας ολιγαρχίας, το μέλλον προβλέπεται δυσοίωνο – τουλάχιστον γι' αυτούς που οραματίζονται μια άλλη κοινωνία, επ' αφορμή της ανάρρησης στην πολιτική εξουσία ενός αριστερού κόμματος. Παραφράζοντας τη ρήση του Σεν Ζυστ, θα προσθέσουμε στο πλάι αυτών που σκάβουν το λάκκο τους κάνοντας μισές επαναστάσεις κι εκείνους που πραγματοποιούν μισές μεταρρυθμίσεις»).

Ο Κορινίδης στέκεται αναμφισβήτητα στη σωστή πλευρά του κοινωνικού και ταξικού ανταγωνισμού και, πολύ περισσότερο απ' αυτό, καλεί εμμέσως (ή και λιγότερο εμμέσως) όλες τις τάσεις και τις δυνάμεις της αποδώ πλευράς να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να αναλάβουν η καθεμιά με τον τρόπο της την ευθύνη που τους αναλογεί. Και, κυρίως, αναδεικνύει μέσα από μια συναρπαστική μυθιστορηματική πλοκή το μόνο δρόμο για την υπεράσπιση των λαϊκών συμφερόντων: την αυτενέργεια του λαϊκού παράγοντα.

Οι φίλιες εκδόσεις του Υπερσιβηρικού μας παρουσιάζουν ένα εξόχως πολιτικό θρίλερ που φιλοδοξεί (και τα καταφέρνει) να αποτελέσει την ανατομία της εκτροπής του παρόντος αλλά και της αποτροπής της, το ακριβές ρεπορτάζ μιας ζοφερής πιθανότητας αλλά και μιας θριαμβευτικής λύσης.

Ο Θερμός Σεπτέμβρης, η «πλάκα» του Γιώργου Κορινίδη, είναι μια πλάκα που καλό θα ήταν να την πάρει κανείς στα σοβαρά, αν θέλει να αποφύγει μια ταφόπλακα.

Πιο επίκαιρο, πεθαίνεις.

Κώστας Μουζουράκης

Η Ελλάδα είναι η Ευρώπη... Για το διεθνή συντονισμό των αγώνων

Ενώ γράφουμε αυτό το κείμενο, το αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων ανάμεσα στην Ελλάδα και την Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει καταστεί ακόμα σαφές. Σε κάθε περίπτωση όμως, αυτές οι μέρες διαγράφουν ένα σημείο χωρίς επιστροφή. Για πρώτη φορά, μια κυβέρνηση η οποία αντιτίθεται στο δόγμα της λιτότητας, συγκρούστηκε με τους μεγαλύτερους υποστηρικτές του, ακριβώς εκεί, στην «καρδιά του νεοφιλελεύθερου κτήνους» το οποίο εκπροσωπεί η Τρόικα. Είτε ο ΣΥΡΙΖΑ καταφέρει να καθορίσει μια μερική αλλαγή πορείας είτε απλώς καταστήσει προφανές ότι στο εσωτερικό της ΕΕ δεν υπάρχει πια χώρος για τη δημοκρατία και τα κοινωνικά δικαιώματα, το άμεσο μέλλον των ευρωπαϊκών λαών θα καθοριστεί από το αποτέλεσμα αυτών των διαπραγματεύσεων.

Γύρω από αυτές, και κυρίως ανάμεσα στις 11 και στις 16 Φεβρουαρίου, στις μεγαλύτερες πόλεις της ΕΕ οργανώθηκαν διαδηλώσεις ενάντια στη λιτότητα και υπέρ των ελληνικών θέσεων. Από τη Λισαβόνα μέχρι το Μπέλφαστ, από τη Μαδρίτη μέχρι τις Βρυξέλλες, από τη Ρώμη μέχρι το Λονδίνο, από το Άμστερνταμ μέχρι το Βερολίνο και από το Παρίσι μέχρι τη Φρανκφούρτη, χιλιάδες άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους για να υποστηρίξουν ότι υπάρχει εναλλακτική στις επιταγές της Τρόικας και αυτή θα πρέπει να εφαρμοστεί. Οι συγκεντρώσεις σε Μαδρίτη και Βερολίνο χαρακτηρίστηκαν από μεγάλη συμμετοχή.

Στην Ιταλία, οι ημέρες των κινητοποιήσεων ήταν κυρίως δύο. Την 11η Φεβρουαρίου οργανώθηκαν συγκεντρώσεις σε περισσότερες από 20 ιταλικές πόλεις, από τις πιο μικρές μέχρι τις πιο μεγάλες, ως απάντηση στο κάλεσμα των ελληνικών διαδηλώσεων της εβδομάδας που είχε προηγηθεί. Σε μερικές από αυτές, οι διαδηλώσεις οργανώθηκαν από την ιταλική Αριστερά, η οποία έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για όσα συμβαίνουν στην άλλη πλευρά της Αδριατικής, καθώς και για τα αποτελέσματα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Σε άλλες περιπτώσεις, τα καλέσματα αυτά έγιναν από χώρους και συλλογικότητες του κινήματος που επιθυμούσαν να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους στον ελληνικό λαό για όλους εκείνους τους αγώνες που τα τελευταία χρόνια ταρακούνησαν τη χώρα και που τώρα έχουν ανάγκη να καρπωθούν κάποιες νίκες. Αυτή η δεύτερη δυναμική υπήρξε ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα, γιατί άνοιξε μια ευρεία συζήτηση στο εσωτερικό του ιταλικού κινήματος για το εάν θα πρέπει να συμμετέχει κανείς σε διαδηλώσεις υπέρ μιας κυβέρνησης. Προφανώς και οι απόψεις ήταν πολλές. Παρ' όλα αυτά η επιλογή να υπάρξει μια κάποια ανταπόκριση στο κάλεσμα που προερχόταν από την Ελλάδα ήταν ξεκάθαρη στους διάφορους πολιτικούς χώρους του ιταλικού κινήματος.

Στις 14 Φεβρουαρίου, υπήρξε ένα πανιταλικό κάλεσμα από το κόμμα Sinistra, Ecologia e Liberta και από την L'Altra Europa per Tsipras.

Σ' αυτή την πορεία συμμετείχαν πολλές οργανώσεις και συλλογικότητες, ανάμεσά τους και το μεγαλύτερο ιταλικό συνδικάτο (CGIL), καθώς και ορισμένες κινηματικές δομές, όπως η Arci και η Libera. Χιλιάδες κόσμου διαδήλωσαν στέλνοντας ένα μήνυμα στην ΕΕ και στην κυβέρνηση του Ρέντσι.

Οι συγκεντρώσεις, οι πορείες, τα συνθήματα στους τοίχους, τα πανό σε όλη την Ευρώπη που εξέφρασαν την απόρριψη των πολιτικών λιτότητας και την αλληλεγγύη στον ελληνικό λαό αποτελούν ένα σημαντικό βήμα για δυο λόγους. Πρώτον, γιατί ακόμα και στις περιπτώσεις εκείνες όπου δεν επρόκειτο για μαζικές διαδηλώσεις, αυτές είχαν μεγάλη απήχηση και έλαβαν χώρα τόσο στις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές πόλεις όσο και σε μικρά κέντρα και κοινότητες. Αυτό το στοιχείο αναδεικνύει την ιδιαίτερη προσοχή με την οποία οι ευρωπαίοι πολίτες παρακολουθούν τα τεκταινόμενα στην Ελλάδα, ιδίως σε σχέση με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Και δεύτερον, γιατί αυτή η ιδιαίτερη προσοχή δεν προέρχεται μόνο από την ανάγκη έκφρασης αλληλεγγύης στους Έλληνες, αλλά από την επίγνωση ότι ο αγώνας είναι κοινός και ότι το αποτέλεσμα της σύγκρουσης ανάμεσα στις οικονομικές αγορές και τη δημοκρατία, ανάμεσα στο χρέος και τα κοινωνικά δικαιώματα, ανάμεσα στην Τρόικα και στους πολίτες, αφορά όλους τους λαούς της Ευρώπης. Η Ελλάδα δεν είναι μόνο στην Ευρώπη. Σήμερα η Ελλάδα είναι η Ευρώπη. Και δεν αναφερόμαστε στην αρχαία ιστορία της, όπως πολλοί αρέσκονται να κάνουν όταν μιλούν για την Ελλάδα, αλλά στο παρόν και το μέλλον εκατομμυρίων ανθρώπων, που βρίσκονται σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι: ριζοσπαστική δημοκρατία ή καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Οι κινητοποιήσεις αυτές αποτελούν ένα νέο σημείο στην αναζήτηση μιας ευρωπαϊκής διεύρυνσης των κινημάτων κατά της λιτότητας. Τα τελευταία χρόνια, η επίγνωση της ανάγκης να απαντηθεί η νεοφιλελεύθερη επίθεση στον ίδιο της το χώρο δράσης έχει γνωρίσει μεγάλη ανάπτυξη, παρότι τα ευρωπαϊκά κινήματα δεν κατάφεραν ακόμα να εκφραστούν μαζικά σε συγκεκριμένα καλέσματα και κοινές διεκδικήσεις. Σ' αυτή την αναζήτηση, σημαντική ευκαιρία είναι η 18η Μάρτη στη Φρανκφούρτη, στα εγκαίνια της νέας έδρας της ΕΚΤ. Εκείνη την ημέρα, ημέρα επετείου της Κομμούνας του Παρισιού, τα κινήματα της Ευρώπης θα συναντηθούν για να χαλάσουν τη φιέστα εκείνων που όλα αυτά τα χρόνια κατέστρεψαν τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων. Το κάλεσμα «Blockupy BCE: Let's take over the party» μας καλεί να μεταφέρουμε τη σύγκρουση στην οικονομική καρδιά της Γερμανίας και της ΕΕ, να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στη λιτότητα, μπροστά στο κτίριο της ΕΚΤ, να σχεδιάσουμε μαζί μια Ευρώπη των λαών ενάντια σ' αυτή των τραπεζών. Ένα σχέδιο το οποίο βρίσκεται ακόμα στην αρχή του και που μόνο οι διεθνιστικοί αγώνες μπορούν να ολοκληρώσουν.

Τζιανσάντρο Μέρλι, ESC – Ρώμη

Μετάφραση: Κατερίνα Τσαποπούλου

Νεολαιίστικη κινηματική άνθηση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας

Τον Οκτώβριο του 2014 η κυβέρνηση του Νίκολα Γκρούεβσκι δημοσίευσε την πρότασή της για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στην ανώτατη παιδεία. Η πρόταση σκόπευε στην πειθάρχηση των καθηγητών και στην τρομοκράτηση των φοιτητών-ριών.

Με τη μέθοδο της αξιολόγησης «κοσκίνιζε» τους μη αρεστούς καθηγητές και περιόριζε το δικαίωμα για μόρφωση των νέων.

Γι' αυτή τη δουλειά εισήγαγε μια εξωτερική επιτροπή εξετάσων. Στο δεύτερο και τέταρτο έτος σπουδών οι φοιτητές και φοιτήτριες (μετά τις εξεταστικές τους) θα περνούσαν από την κρίση της επιτροπής (με εξετάσεις) και θα αποφασιζόταν ποιοι-ες θα αποκόπτονταν από τις σπουδές, θα συνέχιζαν πληρώνοντας δίδακτρα, θα έπαιρναν πτυχίο ή θα δίδασκαν.

Τα όργανα της επίσημης φοιτητικής συνδικαλιστικής οργάνωσης, απαξιωμένα λόγω της συναινετικής τους πολιτικής, είχαν εκλεγεί με τη συμμετοχή του 3% και ενώ είχε ήδη λήξει η θητεία τους, πρότειναν ως αντίδραση έναν περίπατο σε κάποιο λόφο.

Το κύριο σώμα των φοιτητών συγκρότησε κοινή συνελεύση. Την ονόμασε «Φοιτητική Ολομέλεια». Με οριζόντιο και αμεσοδημοκρατικό τρόπο οργάνωσε την αντίσταση. Παράλληλα, ένα τμήμα των καθηγητών ακολούθησε το παράδειγμα των φοιτητών και οργάνωσε την Καθηγητική Ολομέλεια. Η πρώτη διαδήλωση έγινε στις 17 Νοέμβρη με μεγάλη συμμετοχή.

Η κυβέρνηση θορυβήθηκε. Τα ΜΜΕ, που κατά πλειονότητα ελέγχονται από την κυβέρνηση, απαξίωσαν το κίνημα που άρχισε να αναπτύσσεται. Λασπολόγησαν λέγοντας ότι οργανώνεται από την αντιπολίτευση και ότι χρηματοδοτείται από το ίδρυμα Σόρος, μήπως και αποσυσπειρωθεί. Σε φωτογραφίες και βίντεο από τη διαδήλωση «κύκλωσαν» με κόκκινο μαρκαδόρο πρόσωπα αναφέροντας κοινωνικές ιδιότητες, π.χ., εργαζόμενος σε ΜΚΟ, μέλος της αντιπολίτευσης κ.λπ.

Το επόμενο διάστημα το φοιτητικό κίνημα συμμετείχε σε εργατικές κινητοποιήσεις των επισφαλώς εργαζόμενων στον ιδιωτικό τομέα. Να αναφέρουμε εδώ ότι τα εργατικά συνδικάτα είναι πλήρως απαξιωμένα από τους εργαζόμενους. Στο δημόσιο τομέα ΔΕΝ απεργεί ποτέ κανείς, μια και δημόσιος υπάλληλος γίνεται όποιος είναι μέλος του κυβερνώντος κόμματος. Όταν αλλάζει η κυβέρνηση αλλάζουν και οι υπάλληλοι. Στον ιδωτικό τομέα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία συμμετείχε στο πάρτι του δημόσιου πλούτου που έγινε ιδιωτικός ή δεν έχουν δημιουργηθεί εργατικές ενώσεις. Παρ' όλα αυτά πρεκάριοι (μέσω δύο κινηματικών αριστερών συλλογικοτήτων) προσπάθησαν να αντιδράσουν στην επιβολή πρόσθετου φόρου 10% (δήθεν για «περίθαλψη», όταν οι υψηλόμισθοι δεν έβαζαν το χέρι στην τσέπη).

Στις 10 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη διαδήλωση στη σύγχρονη ιστορία της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Πάνω από δέκα χιλιάδες διαδηλωτές συμμετείχαν στα Σκόπια, στα Μπίτολα οι μαθητές των λυκείων μπήκαν στη φοιτητική διαδήλωση και οι καθηγητές της μέσης εκπαίδευσης συγκρότησαν την «Καθηγητική Ολομέλεια», ενώ έγινε διαδήλωση και στο Στιπ. Κάποιοι διαδηλωτές φόρεσαν κόκκινους κύκλους γύρω από τα πρόσωπά τους χλευάζοντας τα ΜΜΕ και την κυβέρνηση.

Στις 10 Γενάρη, στις 3 τα ξημερώματα, στα κλεφτά, η κυβέρνηση ψήφισε το νομοσχέδιο για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Στις 11 Φλεβάρη πάνω από χίλιοι φοιτητές και φοιτήτριες καταλαμβάνουν το πανεπιστήμιο στα Σκόπια και το ανακηρύσσουν «Αυτόνομη Ζώνη». Διοργανώνουν αντιμαθήματα, συναυλίες και πολιτιστικές εκδηλώσεις. Στις σχολές που δεν έχουν τις δυνάμεις για να οργανώσουν καταλήψεις μποϊκοτάρουν τα μαθήματα και σταματάει η εκπαιδευτική διαδικασία. Ο κόσμος της πόλης αλληλέγγυος προσφέρει τροφές, κουβέρτες και είδη καθαρισμού. Στα Μπίτολα, οι πρυτανικές αρχές, οι πλέον σκληροπυρηνικές στη χώρα, κόβουν τη θέρμανση και ενίοτε το ρεύμα, αλλά οι φοιτητές και οι καθηγητές της μέσης εκπαίδευσης συνεχίζουν την κατάληψη.

Να σημειωθεί ότι στις διαδηλώσεις τα συνθήματα φωνάζονται σε διαφορετικές γλώσσες χωρίς να υπάρχουν ρήξεις και συγκρούσεις. Να αναλογιστούμε ότι ο πληθυσμός της χώρας είναι διαιρεμένος με βάση την εθνική προέλευση (βλ. χωριστά σχολεία, πανεπιστήμια, καφέ μπαρ, γειτονιές), μια πρακτική που εναρμονίζεται πλήρως με τον εθνικισμό της κυβέρνησης. Σε αντίθεση με τις περσινές καταλήψεις των βουλγαρικών πανεπιστημίων, που τα μέλη του φοιτητικού κινήματος αναφέρονταν στον πατριωτισμό τους.

Στις 19 Φλεβάρη ξεκινούν οι διαπραγματεύσεις της κυβέρνησης με το φοιτητικό κίνημα. Αποσύρεται το νομοσχέδιο. Μέχρι το τέλος του Μάρτη θα συγκροτηθούν επιτροπές με τη συμμετοχή και της κινητοποιημένης εκπαιδευτικής κοινότητας για να συναποφασίσουν μια δημοκρατική εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Το φοιτητικό κίνημα συνεχίζει να διατηρεί την Αυτόνομη Ζώνη με τη χειραφετική του αμεσοδημοκρατική δράση. Σε μια κοινωνία γνωστή από χρόνια για την παθητική της στάση απέναντι σε τέτοιου τύπου αντιστάσεις, η νίκη αυτή δείχνει να έχει μια δυναμική ικανή να αποτελέσει προανάκρουσμα ενός νέου κύματος αγώνων στη δημοκρατία της Μακεδονίας, μια χώρα με πολίτες δυσαρεστημένους για λόγους που υπερβαίνουν κατά πολύ τα συγκεκριμένα αιτήματα της φοιτητικής νεολαίας.

Η ιστορική αυτή κινητοποίηση του κόσμου και η συσπείρωση δυνάμεων αντίστασης διοχέτευσε στο κοινωνικό σώμα τον ενθουσιασμό για μια νέα εποχή με πρόταγμα τη συλλογικότητα και με τη συνειδητοποίση της κοινής μοίρας να μεταφράζεται σε πολιτική αναγκαιότητα για ενωτική δράση.

Κώστας Μπόρτσης

Κοινωνική αυτοοργάνωση σε καιρούς κρίσης:

Ένα παράδειγμα από την Αργεντινή

Τι σημαίνει να συμμετέχεις σε πολιτικές και κοινωνικές οργανώσεις που δουλεύουν στις φτωχογειτονιές —της Αργεντινής εν προκειμένω—, έχουν πρόταγμα τη λαϊκή χειραφέτηση και εξουσία, αντιπαλεύουν το νεοφιλελευθερισμό και τον ιμπεριαλισμό και κινητοποιούνται στο πλαίσιο της αλληλεγγύης και των εναλλακτικών μορφών (συν)ύπαρξης και δράσης;

Στην Αργεντινή αυτή η μορφή πολιτικοποίησης εμφανίζεται λίγα χρόνια πριν από την κρίση του 2001-2002 και διευρύνεται στη συνέχεια. Ταυτόχρονα, δεν είναι τυχαίο ότι την ίδια περίοδο οι παραδοσιακές πολιτικές οργανώσεις και τα κόμματα έχουν χάσει το κύρος τους και τα ερείσματά τους στην κοινωνία και εν πολλοίς έχουν ταυτιστεί στη συνείδηση της πλειονότητας με τον ακραίο πολιτικαντισμό και τη διαφθορά. Στο μεταξύ, η ψαλίδα μεταξύ φτωχών και πλουσίων έχει διευρυνθεί, και η φτωχοποίηση των ήδη φτωχών απειλεί πλέον τη ζωή των τελευταίων, με την πολιτεία να περιορίζεται σε διαχείριση της ανέχειας.

Η επιτακτική ανάγκη, η μαχητικότητα των «από κάτω» σε συνδυασμό και με τις ιδιαιτερότητες της Λατινικής Αμερικής (βλ. μεταξύ άλλων, τα φεουδαλικά χαρακτηριστικά της κοινωνίας, την ύπαρξη ιθαγενικών κινημάτων, το ρόλο της Θεολογίας της Απελευθέρωσης στην οργάνωση των «από κάτω», τα κινήματα των ανέργων, των Πικετέρος κ.λπ.) δημιούργησαν μια νέα μορφή πολιτικοποίησης που εξαπλώθηκε σε δίκτυα από γειτονιά σε γειτονιά και από πόλη σε πόλη σε ολόκληρη τη χώρα. Έτσι θα δημιουργηθεί ένα κίνημα πολλά υποσχόμενο, το οποίο, αφενός, πάλευε για την επιβίωσή του επενδύοντας στο «μαζί» και στην αξιοπρέπεια, οικοδομώντας δομές αλληλεγγύης με οριζόντιο τρόπο και, αφετέρου, διεκδικούσε θέση και δικαιώματα πιέζοντας την πολιτεία για παροχές, κοινωνικό κράτος κ.λπ.

Μια τέτοια πολιτική-κοινωνική οργάνωση είχαμε την τύχη να γνωρίσουμε από κοντά και μάλιστα από τα πρώτα βήματά της. Το όνομα αυτής Biblioteca Popular Uturuncos (Λαϊκή Βιβλιοθήκη Ουτουρούνκος) — που ως προς το όνομα μόνο την καλή πρόθεση δήλωνε. Στήθηκε στα φτωχά —και παρατημένα— προάστια της εξίσου παραμελημένης επαρχίας Χουχούι στα βόρεια της Αργεντινής. Αρχικοί εμπνευστές, μια παρέα ντόπιων και νεοφερμένων αριστερών που είχαν ήδη την εμπειρία αυτού του τρόπου δράσης σε άλλες πόλεις της Αργεντινής και θέλησαν να φτιάξουν κάτι παρεμφερές σε μια φτωχογειτονιά όπου ζουν κυρίως οικογένειες Ινδιάνων σε αυθαίρετα. Πρώτα απ' όλα χρειαζόταν ένα —ας το πούμε με ελληνικούς όρους— «στέκι».

Μια πετυχημένη πρώτη εκδήλωση-γιορτή, την ημέρα του παιδιού, έγινε η αφορμή για να γνωστοποιηθεί το νέο εγχείρημα στη γειτονιά. Εκείνη τη μέρα, εκτός από την παράσταση κουκλοθέατρου, το γάλα των παιδιών, τους χορούς και τις μουσικές μικρών και μεγάλων, μπήκε το θεμέλιο για τη δημιουργία μιας μόνιμης συνέλευσης των κατοίκων, όπου θα συζητούσαν τις ιδιαίτερες ανάγκες τους. Σύντομα στη συνέλευση αυτή θα εκφραζόταν η επιθυμία σύνδεσής της με το Frente Popular Dario Santillan (Λαϊκό Μέτωπο Νταρίο Σαντιγιάν) που δραστηριοποιούνταν μέσω πολλών —και διαφορετικών μεταξύ τους— οργανώσεων σε ολόκληρη την Αργεντινή, αλλά με κοινό όραμα και με χαρακτηριστικά για τα οποία μιλήσαμε στην αρχή. Πράγματι, η Λαϊκή Βιβλιοθήκη έγινε μέλος του Μετώπου, γεγονός πολύ σημαντικό για το μέλλον της νέας οργάνωσης, καθώς στο εξής εντάχθηκε σε ένα σύστημα διαρκούς επαφής, συναντήσεων, συζητήσεων, ανταλλαγής εμπειριών με τις υπόλοιπες ομάδες του δικτύου, ενώ έλαβε και πολύ μεγάλη βοήθεια σε όλα τα επίπεδα (υλικοτεχνικό, οικονομικό, τεχνογνωσίας).

Πλέον, στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη, εκτός από την εβδομαδιαία συνέλευση, ξεκίνησαν να γίνονται σεμινάρια μουσικής, χορού και ζωγραφικής που λειτουργούσαν ως πόλος έλξης των νέων της γειτονιάς. Εκείνο όμως που αποτέλεσε σε πρώτη φάση την αιτία για σταθερή συμμετοχή, ήταν η λήψη ενός επιδόματος που μοιραζόταν σε νέους με συγκεκριμένο προφίλ (με κριτήριο κυρίως την ηλικία και την ανεργία). Το δεύτερο μεγάλο μπουμ που προσέλκυσε πολλούς ενήλικες ήταν η λήψη και διανομή του λεγόμενου οικογενειακού καλαθιού (με βασικά τρόφιμα, αλεύρι, γάλα σε σκόνη, ζάχαρη, λάδι κ.λπ.). Τα τρόφιμα για το καλάθι στέλνονταν από τα κεντρικά του Λαϊκού Μετώπου Νταρίο Σαντιγιάν και είναι προϊόν πολύχρονων και πολύ δυναμικών αγώνων που πέτυχαν να τους δίνεται η συγκεκριμένη παροχή (είτε σε είδος είτε σε κεφάλαιο) από την πλευρά του κράτους.

Καθώς κυλούσε ο καιρός, καταπιανόμασταν με διάφορα πράγματα: το σταδιακό χτίσιμο του στεκιού, τη δημιουργία ενός συνεταιρισμού, τη διοργάνωση λοταρίας στη γειτονιά για να βγουν τα έξοδα, συζήτηση για την πολιτική συγκυρία, συμμετοχή σε πορείες και επαφή με άλλα πολιτικά μορφώματα της περιοχής (φοιτητικό κίνημα, σωματεία, πολιτικά κόμματα και κοινωνικές οργανώσεις) Έτσι, η Βιβλιοθήκη αποκτούσε μορφή και στόχους.

Να πούμε, βέβαια, ότι ο κόσμος ερχόταν όταν ένιωθε ότι έχει κάτι να κερδίσει από τη συμμετοχή του. Έτσι, είτε το επίδομα νέων και το καλάθι της νοικοκυράς είτε αργότερα κάποιες απαλλοτριώσεις γαιών που έγιναν, μάζεψαν απότομα δυσανάλογα πολύ κόσμο. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις προέκυπταν διάφορα ζητήματα. Προέκυπτε κατάρχάς ένα θέμα για το ποιος δικαιούνταν τις παροχές και ποιος όχι — δεδομένου ότι δεν έφταναν πάντα για όλους. Έτσι έπρεπε να γίνουν συνελεύσεις και να αποφασιστεί από κοινού βάσει ποιων κριτηρίων κάποιος δικαιούνταν να παίρνει κάποια από τις παροχές, με βασικό κριτήριο τη συμμετοχή στις εβδομαδιαίες συνελεύσεις.

Ένα άλλο μεγάλο ζήτημα ήταν να γίνει κατανοητό ότι αυτές οι παροχές (τρόφιμα, επιδόματα, δυνατότητα δημιουργίας συνεταιρισμού κ.λπ.) ήταν το αποτέλεσμα αγώνων των «από κάτω» που είχαν κερδηθεί στο πολύ πρόσφατο παρελθόν και όχι μια «ευγενική προσφορά» από την πλευρά είτε του κράτους είτε μια ισχυρής πολιτικής οργάνωσης. Έτσι, όταν κάποτε προτάθηκε από κάποιες άνεργες συντρόφισσες στη συνέλευση να πουλάμε τα κουτιά γάλα ή άλλα προϊόντα που μας έστελναν στο πλαίσιο του οικογενειακού καλαθιού, υπήρξε μια πολύ ωραία αφορμή για να γίνει γνωστός ο αγώνας που είχαν κάνει άλλοι σε άλλες πόλεις ώστε να αποσπάσουν από το κράτος τα τρόφιμα και τα επιδόματα ή οι πιέσεις που άσκησαν σε άλλη περίσταση για να βελτιώσουν τους όρους των συναιτερισμών.

Ένα επόμενο θέμα ήταν να συντονίζεται όλος αυτός ο κόσμος όχι μόνο με τον καθημερινό αγώνα επιβίωσης αλλά και με την ευρύτερη πολιτική συγκυρία και με το λαϊκό κίνημα.

Ωστόσο, φαίνεται ότι πάντα υποβόσκει μια σημαίνουσα διαφορά μεταξύ του «πολιτικού» και του «κοινωνικού», της δουλειάς στη γειτονιά και της παραδοσιακής πολιτικής δουλειάς, της αυτονομίας και αποστασιοποίησης από κράτος, κόμματα, εκκλησία από τη μια, και της επιθυμίας —και συχνά ανάγκης— για παιχνίδι στην κεντρική πολιτική σκηνή, από την άλλη. Πράγματι, αυτή η διαχωριστική γραμμή γίνεται ορατή τα τελευταία χρόνια, αλλά ταυτόχρονα δεν είναι σαφής και διαπερνά τους χώρους οριζόντια, ανεξάρτητα αν ρίχνουν το βάρος στο κοινωνικό ή στο πολιτικό, οδηγώντας κάποιες φορές ακόμα και σε διάσπαση οργανώσεων. Και η ασάφεια αυτή εντοπίζεται στο γεγονός ότι ενώ εξακολουθεί να υπάρχει η πεποίθηση ότι το πεδίο μάχης εντοπίζεται στις φαβέλες και στη συνδιαμόρφωση με τον κόσμο αυτό όπως περιγράψαμε, κάποιοι πιστεύουν ότι για την κοινωνική αλλαγή είναι εξίσου σημαντικό να ακολουθήσουν ταυτόχρονα και ένα πιο παραδοσιακό μονοπάτι, όπως η συμμετοχή στις εκλογές. Αυτό όμως είναι μια άλλη ιστορία που θα παρουσιάσουμε αναλυτικότερα σε ένα επόμενο άρθρο.

Μυρτώ Λαζαρίδου

Κινητοποιήσεις του Blockupy στη Φρανκφούρτη

Το BLOCKUPY είναι μια διεθνής πανευρωπαϊκή διοργάνωση που στοχεύει στην ανάπτυξη κοινής πρακτικής ενάντια στην πολιτική της κρίσης και σε μια αλληλέγγυα Ευρώπη φτιαγμένη από τα κάτω, είναι ένα κίνημα που οργανώνει ανοιχτές μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην κρίση, μέσα στην καρδιά του ευρωπαϊκού καθεστώτος.

Η διοργάνωση του BLOCKUPY 2015 στέφθηκε με απόλυτη επιτυχία. Θύμισε κάτι από τις μεγάλες διεθνείς πορείες του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ και του αντιπολεμικού κινήματος, αν όχι στη μαζικότητα, σίγουρα στη διεθνή εκπροσώπηση. Όπως αναφέρεται και στην ανακοίνωση στις 22/3 της οργανωτικής, κατάφερε μια κινητοποίηση μέσα στην καρδιά του κτήνους για να εμποδίσει τα εγκαίνια της ΕΚΤ και να μετατρέψει τη φιέστα τους σε φεστιβάλ των ευρωπαϊκών κινημάτων και σε μια κοινή αποφασιστική αντίσταση ενάντια στην επικρατούσα πολιτική της κρίσης. Μόνο η ανακοίνωση των δράσεων του BLOCKUPY ήταν αρκετή για να μετατρέψει την τελετή έναρξης σε γελοία μικρό, σχεδόν ασήμαντο, γεγονός και να αναγκάσει την ΕΚΤ να αποσυρθεί στο προπύργιό της που φρουρούταν από 10.000 αστυνομικούς και περίφραξη τύπου ΝΑΤΟ.

Η επιτυχία της διοργάνωσης οφείλεται στην αφοσίωση και τη δουλειά εκατοντάδων ακτιβιστών-ριών στη Φρανκφούρτη και αλλού. Παρά την άρνηση για βοήθεια από τις τοπικές αρχές της πόλης, φιλοξενήθηκαν για ύπνο πάνω από 3.000 άτομα, οργανώθηκαν δωρεάν γεύματα, γιατροί παρείχαν βοήθεια στο δρόμο την ώρα των κινητοποιήσεων, νομική βοήθεια ήταν ανά πάσα στιγμή διαθέσιμη.

Την Τρίτη (17/3) το απόγευμα έγινε ενημερωτική συνέλευση στο κτίριο του DGB σε αίθουσα ασφυκτικά γεμάτη. Ανακοινώθηκαν τα σημεία μπλοκαρίσματος, δόθηκαν απαραίτητες πληροφορίες (χάρτες κινητοποιήσεων, τηλέφωνα νομικής βοήθειας, οδηγίες για τυχόν σύλληψη κ.λπ.).

Στις 18/3, από τις 6 το πρωί συγκεντρώθηκαν στα μπλόκα περίπου 6.000 άτομα, από τα οποία 1.000 προέρχονταν από άλλες χώρες, αψηφώντας τη μεγάλη αστυνομική δύναμη, τα δακρυγόνα και τις αντλίες νερού. Όσο διαρκούσαν τα μπλόκα το κέντρο της Φρανκφούρτης ήταν «ακίνητο», με τεράστιες ουρές αυτοκινήτων και εκατοντάδες οχήματα της αστυνομίας. Ο Ντράγκι μεταφέρθηκε στην ΕΚΤ με ελικόπτερο, στα εγκαίνια δεν παραβρέθηκε κανένας γερμανός υπουργός παρά μόνο κάποιοι δευτεροκλασάτοι ντόπιοι πολιτικοί. Όπως έγραψε η Παρεμβασιακή Αριστερά σε ανακοίνωση της, «οποιαδήποτε επαρχιακή σχολική γιορτή είναι πιο σημαντική» (από άποψη συμμετοχής επισήμων).

Όσον αφορά κάποια καμένα περιπολικά, η ανακοίνωση του BLOCKUPY ξεκαθαρίζει, ότι όλες οι δράσεις και οι ενέργειες που έγιναν την Τετάρτη το πρωί δεν έγιναν όπως είχαν προγραμματιστεί και συμφωνηθεί. Πρέπει να υπάρξει συζήτηση και αξιολόγηση όλων αυτών, όμως σε κάθε περίπτωση μέσα στο κίνημα και μεταξύ των ακτιβιστών. Η μεγάλη συμμετοχή, πέρα από κάθε προσδοκία των οργανωτών, στην απογευματινή πορεία δείχνει ότι το πολύμορφο/πολύχρωμο κίνημα δεν διασπάστηκε από αυτό, παρ' όλες τις πιέσεις που δέχτηκε. Η Ναόμι Κλάιν στο συλλαλητήριο απευθύνθηκε στην ΕΚΤ λέγοντας «εσείς είστε οι πραγματικοί βάνδαλοι, δεν βάλατε φωτιά σε αυτοκίνητα, βάλατε φωτιά σε όλο τον κόσμο».

Πάνω από 10.000 συμμετείχαν στο μεσημεριανό συλλαλητήριο, όπου χαιρέτισε και μέλος του Δικτύου με κείμενο στα αγγλικά. Όλοι οι χαιρετισμοί είχαν αναφορά στην ελληνική κρίση και στην αλληλεγγύη στους δοκιμαζόμενους λαούς της Νότιας Ευρώπης. Χαρακτηριστικά αναφέρεται στην ανακοίνωση του BLOCKUPY ότι η αξία των κινημάτων της Νότιας Ευρώπης είναι η μαζική κινητοποίηση, το θάρρος και το πνεύμα τους. Υπερασπίζονται όχι μόνο τη δική τους επιβίωση, αλλά είναι και μια πηγή έμπνευσης για εκατομμύρια ανθρώπους σε όλη την Ευρώπη, ότι μια άλλη κοινωνία πέρα από αυτήν τη θλιβερή του καπιταλισμού είναι εφικτή.

Στην πορεία που ακολούθησε συμμετείχαν 25.000 διαδηλωτές, μεγάλο νούμερο αν λάβουμε υπόψη ότι ήταν εργάσιμη μέρα στη Γερμανία και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Ο κόσμος προερχόταν απ' όλη τη Γερμανία, υπήρχαν μπλοκ και αντιπροσωπείες από την Ιταλία, την Ισπανία, τη Γαλλία κ.ά. Από το Δίκτυο τις μέρες αυτές στη Φρανκφούρτη βρεθήκαμε 10 άτομα και από την Ελλάδα 50.

Τα γερμανικά ΜΜΕ, αν και επικεντρώθηκαν στα καμένα περιπολικά και στα επεισόδια, αναφέρθηκαν τόσο στην αλληλεγγύη των λαών αλλά και στην κριτική απέναντι στις πολιτικές της ΕΚΤ.

Την Πέμπτη διοργανώθηκε συνάντηση

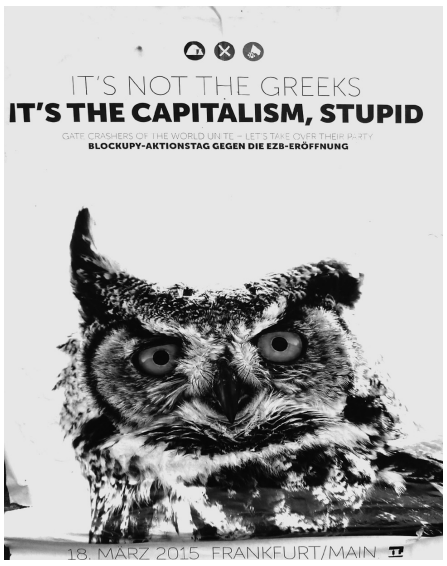

της ευρωπαϊκής δικτύωσης για οργάνωση διεθνούς (transnational) απεργίας.

Σαφώς αναγνωρίζεται από τους διοργανωτές ότι στη Γερμανία εξακολουθεί να μην υπάρχει ένα μαζικό κίνημα ενάντια στην πολιτική της εξαθλίωσης, αλλά η 18η Μάρτη είναι η απόδειξη ότι ακόμα και στη Γερμανία υπάρχουν ρωγμές στην αποδοχή της πολιτικής των Μέρκελ, Σόιμπλε και Γκάμπριελ. Το BLOCKUPY απέδειξε ότι είναι η πιο μαζική ευρωπαϊκή δικτύωση αυτή την εποχή. Η κοινώς ομολογούμενη επιτυχία του αποδεικνύει την ανάγκη στήριξής του στα επόμενα ραντεβού και την περαιτέρω βάθυνσή του. Το επόμενο οργανωτικό ραντεβού του BLOCKUPY είναι στο Βερολίνο στις 9-10 Μαΐου για να συζητηθούν τα επόμενα βήματά του.

Την Τρίτη 17/3, όταν δύο μέλη του Δικτύου Θεσσαλονίκης έφτασαν στο αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης, η γερμανική αστυνομία προέβη σε έκτακτο έλεγχο ταυτοτήτων όλων των επιβατών της πτήσης. Όπως αντιλήφθηκαν, η Αστυνομία είχε λίστα με φωτογραφίες και ονοματεπώνυμα ελλήνων πολιτών, τους οποίους και αναζητούσε κατά τη διάρκεια του ελέγχου. Στη λίστα αυτή ήταν τουλάχιστον ο ένας. Έτσι, η αστυνομία τους προσήγαγε στο αστυνομικό τμήμα του αεροδρομίου, όπου τους έγιναν ερωτήσεις για το σκοπό του ταξιδιού τους, έγινε έλεγχος των αποσκευών τους, κρατήθηκαν όλα τα στοιχεία τους (ταυτότητα, κράτηση ξενοδοχείου, πτήση επιστροφής) και στη συνέχεια αφέθηκαν ελεύθεροι.

Τα ερωτήματα που προκύπτουν είναι πώς οι γερμανικές αρχές έχουν φτιάξει την παραπάνω λίστα ελλήνων πολιτών, αν έχουν ζητήσει τη συνεργασία ή την άδεια των ελληνικών αρχών (και πότε) ή αν διατηρούν μόνοι τους στοιχεία ξένων πολιτών και φυσικά αν έχουν το δικαίωμα για όλα τα παραπάνω.

Η ομάδα του Δικτύου
που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις
της Φρανκφούρτης

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου για τα Πολιτικά
και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνος: Θοδωρής Φέστας

Βόλος: Ιωλκού 33, τηλ.: 24210-30336
Θεσσαλονίκη:
Ερμού 23 & Ελ. Βενιζέλου,
τηλ./φαξ: 2310-265 346
Αθήνα:
Τσαμαδού 13,
τηλ.: 210-38 13 928, φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org,
http://diktio.org